

"Hàng long thập bát chương tuy oai lực rất lớn, nhưng Mai Siêu Phong đã đoán biết thế tới của chương chiêu, tự nhiên có thể kịp thời né tránh hóa giải. Lại đánh thêm vài chiêu, quái khách áo xanh đột nhiên bùng ra ba viên đá, Mai Siêu Phong đối thủ làm công, hung hăng ba lần liên tiếp ra sát thủ."

HỒI THỨ MƯỜI BỐN ĐÀO CHỦ ĐÀO HOA

Chỉ thấy năm người đàn ông một người đàn bà bước vào sảnh, chính là Giang Nam lục quái. Họ từ bắc xuống nam, sắp về tới cố hương, hôm ấy đi qua Thái Hồ, chợt có nhân vật giang hồ lên thuyền ân cần tiếp đãi. Lục quái xa quê đã lâu, không rõ tình hình võ lâm hiện tại, lúc ấy cũng không bộc lộ thân phận của mình, chỉ có Chu Thông dùng tiếng lóng giang hồ đối đáp với họ mấy câu. Người lên thuyền vốn là Trương đầu lĩnh thuộc hạ của Quy Vân trang, y vâng lệnh Lục Quán Anh ra hồ đón tiếp kẻ đối đầu của Lục trang chủ, nghe bọn tiểu lâu la thám thính về báo Giang Nam lục quái hình dáng kỳ lạ, thân mang binh khí, nghĩ ắt là kẻ trang chủ đang chờ, trong lòng vừa khiếp sợ vừa cảm hận, bèn đưa sáu người vào trang.

Quách Tĩnh chợt nhìn thấy sáu vị sư phụ, vô cùng mừng rỡ vội vàng bước ra quỳ xuống dập đầu, kêu "Đại sư phụ, Nhị sư phụ, Tam sư phụ, Tứ sư phụ, Lục sư phụ, Thất sư phụ, các vị đều tới rồi, thật là tốt quá". Y gọi từng vị sư phụ tuy không khỏi có chỗ rườm rà, nhưng giọng nói thành kính, rõ ràng mười phần mừng rỡ. Lục quái tuy giận Quách Tĩnh đi theo Hoàng Dung, nhưng rốt lại vẫn rất thương yêu y, bất ngờ lại gặp nhau ở đây, trong lòng đều vui mừng, nổi tức giận bất giác đã giảm quá nửa. Hàn Bảo Câu mắng "Tiểu tử, con tiểu yêu tinh của người đâu?". Hàn Tiểu Oanh tinh mắt, đã thấy Hoàng Dung mặc nam trang ngồi trong tiệc, bèn kéo kéo vạt áo Hàn Bảo Câu, hạ giọng nói "Chuyện đó thông thả hãy nói".

Lục trang chủ vốn cho rằng là kẻ đối đầu tới, nhưng thấy sáu người hoàn toàn không quen, Quách Tĩnh lại gọi họ là sư phụ, lập tức yên tâm, chấp tay nói "Tại hạ ở chân có bệnh, không thể đứng lên, xin các vị tha lỗi", vội sai trang khách bày một bàn tiệc khác. Quách Tĩnh nói tên sáu vị sư phụ. Lục trang chủ cả mừng nói "Tại hạ nghe anh danh của lục hiệp từ lâu, hôm nay được gặp thật là may mắn", thần thái vô cùng thân thiết. Cừu Thiên Nhận thì ngênh ngang ngồi ở đầu tiệc, nghe danh hiệu của lục quái chỉ cười khẽ một tiếng, cứ tiếp tục ăn uống.

Hàn Bảo Câu là người đầu tiên nổi giận, hỏi "Vị này là ai?" Lục trang chủ nói "Nói ra chắc lục hiệp sẽ rất mừng, vị này là Thái sơn Bắc đẩu, tiên bối cao nhân trong võ lâm hiện nay". Lục quái giật nảy mình, Hàn Tiểu Oanh nói "Là Hoàng Dược Sư đảo Đào Hoa à?" Hàn Bảo Câu nói "Hay là Cửu chỉ thần cái?" Lục trang chủ nói "Đều không phải. Vị này là Thiết chương thủy thượng phiêu Cửu lão tiên bối". Kha Trấn Ác giật mình nói "Là Cửu Thiên Nhận Cửu lão tiên bối à?" Cửu Thiên Nhận ngửa mặt lên trời cười lớn, đáng vẻ vô cùng đắc ý.

Lúc ấy trang khách đã bày tiệc mới, lục quái theo thứ tự ngồi xuống. Quách Tĩnh cũng ngồi cùng với sáu vị sư phụ, lúc kéo Hoàng Dung cùng qua, Hoàng Dung lại cười lắc đầu, không chịu ngồi cùng bàn với lục quái.

Lục trang chủ cười nói "Ta cứ cho rằng Quách lão đệ không biết võ công, nào ngờ lại là danh môn đệ tử nhà buôn giỏi khéo giấu hàng như không có, tại hạ quả thật không có mắt". Quách Tĩnh đứng lên nói "Đệ tử chỉ có một chút công phu nhỏ nhoi, được các sư phụ dạy dỗ, không dám khoe khoang trước mặt người khác, xin trang chủ thứ tội". Bọn Kha Trấn Ác nghe hai người đối đáp, biết Quách Tĩnh đã biết khiêm tốn nén mình, trong lòng cũng rất vui vẻ.

Cửu Thiên Nhận nói "Lục hiệp cũng kể là nhân vật thành danh trong võ lâm Giang Nam, lão phu đang có một việc lớn, nếu được lục hiệp giúp đỡ thì càng hay lắm". Lục trang chủ nói "Lúc lục hiệp vào, Cửu lão tiên bối đang định nói chuyện này. Bây giờ mời Cửu lão tiên bối chỉ điểm cho con đường sáng". Cửu Thiên Nhận nói "Chúng ta thân ở võ lâm, quan trọng nhất là có lòng hiệp nghĩa, cứu nạn cho dân. Hiện đại binh nước Kim sắp nam hạ, triều Tống lại không biết hay dở, không chịu quy thuận, hai bên giao binh không biết sẽ làm chết bao nhiêu sinh linh. Thường có câu rất hay là "Thuận với trời thì tốt, Nghịch với trời thì chết". Lão phu lần này xuống Nam chính là muốn liên lạc với hào kiệt Giang Nam hưởng ứng quân Kim để triều Tống thấy bị nội ngoại giáp công không thể chống cự sẽ không đánh mà hàng. Chuyện lớn này mà thành thì đừng nói công danh phú quý, chỉ cần bách tính trong thiên hạ mang ơn cảm đức cũng đã không uổng một thân võ nghệ của chúng ta, không uổng hai chữ hiệp nghĩa".

Câu ấy vừa nói ra, Giang Nam lục quái đột nhiên biến sắc, anh em họ Hàn lập tức định phát tác. Toàn Kim Phát ngồi giữa, hai tay chia ra kéo vạt áo hai người, đưa mắt liếc về phía Lục trang chủ một cái, có ý bảo họ xem chủ nhân trả lời ra sao.

Lục trang chủ vốn rất khâm phục Cửu Thiên Nhận, chợt nghe y nói thế bất giác vô cùng kinh ngạc, cười lấy lòng nói "Vãn bối tuy không hiền đức, nấu thân nơi thảo莽, nhưng lòng trung nghĩa không bao giờ dám quên. Quân Kim đã muốn nam hạ cướp giang sơn chúng ta, làm hại bách tính chúng ta thì vãn bối ắt

sẽ theo hào kiệt Giang Nam thề chết để chu toàn. Lão tiên bối vừa nói đó chắc là cố ý muốn thử vấn bối phải không?".

Cừ Thiên Nhận nói "Cái nhìn của lão đệ sao lại nông cạn như thế? Muốn giúp triều đình chống Kim thì có gì hay? Nhiều lắm thì cũng giống Nhạc Vũ Mục, cũng phải chết thảm ở Phong Ba đình thôi".

Lục trang chủ vừa sợ vừa giận, vốn chỉ mong y ra tay giúp đỡ để đối phó với Hắc Phong song sát, nào ngờ y uống mang tuyệt nghệ, làm người lại vô sỉ như thế, bèn phất tay áo một cái, ngang nhiên nói "Vấn bối hôm nay có kẻ đối đầu tới trả thù, vốn mong lão tiên bối trượng nghĩa giúp đỡ, nhưng đạo khác nhau không mưu việc với nhau, vấn bối cho dù máu đổ đầy đất cũng không dám làm phiền đại giá, xin mời", rồi chắp tay một cái, rõ ràng có ý trục khách lập tức. Giang Nam lục quái và Quách Tĩnh, Hoàng Dung nghe thấy đều ngấm ngấm khâm phục.

Cừ Thiên Nhận cười khể không nói, tay trái cầm chén rượu, hai ngón tay phải bóp miệng chén, liên tiếp xoay tròn, đột nhiên vung tay phải ra phía trước một cái, cạnh chuồng chém ngang miệng chén, cắc một tiếng, một đoạn miệng chén tròn tròn cao khoảng nửa tấc bay ra rơi xuống bàn. Tay trái y đặt chén rượu xuống bàn, chỉ thấy miệng chén thấp hẳn xuống một đoạn, té ra vừa rồi y dùng nội công cắt đứt một vòng. Đánh nát chén rượu không khó, nhưng giờ tay vung nhẹ lại có thể chặt cái chén đứt đôi ngay ngắn chỉnh tề như thế thì công lực quả đã vô cùng thâm hậu.

Lục trang chủ biết y cậy võ nghệ uy hiếp, đang trầm ngâm nghĩ cách đối phó thì bên kia Mã vương thân Hàn Bảo Câu đã nổi giận, nhảy một cái ra khỏi chỗ ngồi, đứng trước bàn tiệc quát "Lão thất phu vô sỉ! Người và ta phân cao thấp xem sao".

Cừ Thiên Nhận nói "Đã nghe danh Giang Nam thất quái từ lâu, hôm nay đang muốn thử thử xem thế nào, sáu vị lên cả đi".

Lục trang chủ biết võ công của Hàn Bảo Câu còn kém xa y, nghe y gọi cả sáu người cùng lên, chính hợp ý mình, vội nói "Giang Nam lục hiệp trước nay cùng tiến cùng lui, đánh nhau với một người cũng sáu người, đánh nhau với thiên quân vạn mã cũng chỉ có sáu người, trước nay chưa vị nào chịu tụt lại phía sau". Chu Thông biết trong lời nói của y có ý tứ bèn quát "Được sáu anh em tạ hôm nay cứ gặp thử vị tiên bối thành danh trong võ lâm này xem", vẫy tay một cái, ngũ quái nhất tề rời khỏi bàn.

Cừ Thiên Nhận đứng phắt lên, nhấc cái ghế đang ngồi lên thông thả bước ra giữa sảnh đặt xuống ngồi lên, chân phải gác lên chân trái, không ngừng rung đùi, không động thanh sắc, nói "Lão phu cứ ngồi đây đùa giỡn với các người".

Bọn Kha Trấn Ác cùng thở ra một hơi khí lạnh, đều biết người này nếu không có võ công tuyệt đỉnh thì làm sao dám phách lối như thế?

Quách Tĩnh đã thấy qua những bản lĩnh kỳ quái của Cừ Thiên Nhận, biết sáu vị sư phụ quyết không phải là đối thủ, mình đã chịu ơn nặng của sư phụ, há lại không ra trước đánh một trận? Tuy đã động thủ thì mình không chết cũng bị thương nhưng việc đã tới nước này quyết không thể tiếc thân, lúc ấy vội rảo bước sấn lên trước lục quái, ôm quyền nói với Cừ Thiên Nhận "Vãn bối xin lãnh giáo lão tiên bối vài chiêu trước". Cừ Thiên Nhận sững sốt rồi ngẩng đầu lên trờ hô hô cười rộ, nói "Cha mẹ nuôi được người không phải dễ, sao ngươi lại vất vả bỏ mạng sống ở đây?"

Bọn Kha Trấn Ác đồng thanh quát "Tĩnh nhi lui ra?". Quách Tĩnh sợ các vị sư phụ cản trở, không nhiều lời nữa, chân trái hơi khuyu xuống, tay phải vẽ một vòng tròn, ào một tiếng đẩy ra một chưởng, chính là chiêu Kháng long hữu hồi trong Hàng long thập bát chưởng, y qua bấy nhiêu ngày không ngừng khổ luyện, so với lúc Hồng Thất công vừa dạy cho thì oai lực đã mạnh hơn rất nhiều.

Cừ Thiên Nhận thấy Hàn Bảo Câu nhảy ra đã biết công, phu của y cũng không cao cường gì lắm, nghĩ thâm đệ tử của họ cũng chỉ tầm thường, nào ngờ thấy chưởng này của Quách Tĩnh đánh ra mang theo một luồng cương kinh vội điểm hai chân xuống nhảy lên không, chỉ nghe chát chát mấy tiếng, cái ghế đàn mộc y ngồi đã bị Quách Tĩnh đánh nát. Cừ Thiên Nhận rơi xuống đất, thân sắc có ba phần hoảng sợ, tức giận nói "Tiểu tử vô lễ!".

Quách Tĩnh vẫn có ý sợ sệt, không dám sấn lên phát chưởng, nói "Xin tiên bối tứ giáo". Hoàng Dung muốn gây rối tâm ý của Cừ Thiên Nhận, bèn kêu kèn "Tĩnh ca ca, không cần khách sáo với thằng già ấy!" Cừ Thiên Nhận từ khi thành danh đến nay, ai dám trước mặt gọi y là thằng già, sau khi nổi giận định lập tức sấn tới phát chưởng ra đòn, nhưng xoay chuyển ý nghĩ chợt nhớ tới thân phận của mình, cười nhạt một tiếng, trước tiên tay phải đánh hờ một cái, kế đó tay trái vung chưởng, thấy Quách Tĩnh nghiêng người tránh qua, tay phải liền móc lại, chưởng trái thuận thế đẩy ra, xoay người một vòng, tay phải lại mau lẹ hất lên, đã biến thành chưởng.

Hoàng Dung kêu lên "Thế thì có gì lạ? Đó là chiêu Cô nhận xuất quân trong Thông tý lục hợp chưởng!". Chưởng pháp này của Cừ Thiên Nhận đúng là Thông tý lục hợp chưởng, là từ Thông tý ngũ hành quyền biến hóa ra, chiêu số tuy không kỳ ảo nhưng y đã mất mười mấy năm để rèn luyện chưởng pháp này. Gọi là Thông tý là có ý hai tay cùng sử dụng một kinh lực, chứ không phải tay trái có thể rút qua tay phải, tay phải có thể rút qua tay trái. Quách Tĩnh thấy tay phải của y vung ra, tay trái quán kinh tay phải, lúc tay trái vung ra thì tay phải

kéo về chặn lại để tăng thêm kinh lực trên tay trái, hai tay quả thật có thể chi viện cho nhau, khéo léo liên hoàn không dứt, một là vì đã thấy những tuyệt kỹ lạ lùng của y, hai là vì không đủ kinh nghiệm lâm địch, trong lòng khiếp sợ, không dám vùng tay đỡ gạt, chỉ đành liên tiếp lui lại.

Cừ Thiên Nhận nghĩ thầm "Gã thiếu niên này một chiêu đánh nát ghế, vốn là chỉ có sức khỏe chứ võ công thì rất tầm thường. Lúc ấy liên tiếp đánh ra ba chiêu Xuyên chưởng nốt phách, Liêu âm chưởng, Khoa hổ đăng sơn, càng đánh càng phấn chấn tinh thần. Hoàng Dung thấy Quách Tĩnh sắp thua trong lòng lo lắng, bước tới cạnh y, chỉ cần y gặp nguy hiểm sẽ lập tức xông vào giúp đỡ. Quách Tĩnh nghiêng người tránh qua đối phương nghiêng người phát cước, thoáng thấy sắc mặt của Hoàng Dung có vẻ khác lạ, vô cùng lo lắng cho mình, tâm thần hơi bị phân tán, Cừ Thiên Nhận thừa thế không dung tình, một chiêu Bạch xà thổ tín vỗ ra, thẳng tay đập vào giữa ngực Quách Tĩnh. Hoàng Dung và Giang Nam lục quái, cha con họ Lục cùng bật tiếng la hoảng, nghĩ thầm với công lực của y mà chiêu này lại đánh trúng chỗ yếu hại trên ngực thì Quách Tĩnh không chết cũng bị thương.

Quách Tĩnh trúng một chiêu, cũng chỉ giật mình thất sắc, nhưng hai tay chần động một cái chứ ngực thì không thấy đau lắm, bất giác vô cùng ngạc nhiên. Hoàng Dung thấy y đột nhiên ngẩn người, cho rằng y đã bị chiêu lực của lão già chết chém này đánh cho hôn mê, vội vàng sấn lên đỡ y, kêu lên "Tĩnh ca ca, ngươi có sao không?", trong lòng vô cùng lo lắng, hai hàng nước mắt ứa ra.

Quách Tĩnh lại nói "Không sao! Để ta thử lại". Bèn uốn ngực ra, bước tới trước mặt Cừ Thiên Nhận quát "Ngươi là Thiết chưởng lão anh hùng thì đánh ta thêm một chiêu nữa xem". Cừ Thiên Nhận cả giận, vận kinh dùng lực, bùng một tiếng lại đánh trúng ngực Quách Tĩnh một chiêu. Quách Tĩnh hô hô cười rộ, kêu lên "Sư phụ, Dung nhi, lão già này võ công rất tầm thường. Y không đánh ta một chiêu thì thôi, đánh một chiêu thì lòi đuôi rồi". Câu nói chưa dứt, tay trái đã quét ngang ra, sấn lên trước mặt Cừ Thiên Nhận, quát "Ngươi cũng ném của ta một chiêu?".

Cừ Thiên Nhận thấy y tay trái quét ra, miệng nói "Ném của ta một chiêu", nghĩ thầm "Quyền pháp của ngươi ai mà không biết?", hai tay chấp trước bụng đập vào vai trái của y. Nào ngờ chiêu Long chiến ư dã này của Quách Tĩnh là công phu ảo diệu bậc nhất trong Hàng long thập bát chưởng, hai tay đều có thể thực có thể hư, không câu nệ một lối, nhìn thấy địch nhân chống lại tay trái, chưởng phải đột nhiên vùng ra, cũng bùng một tiếng đánh trúng cả cánh tay lẫn sườn phải của y, Cừ Thiên Nhận thân hình như con diều đứt dây bay thẳng lên không.

*** vietkiem.com ***

Trong tiếng la hoảng của mọi người, ở cửa đột nhiên có một người xuất hiện, vươn tay chụp cổ áo Cừu Thiên Nhận, sải chân bước vào trong sảnh buồng y xuống đất, ngưng thần đứng yên, trên mặt lạnh lùng không có chút gì tươi cười. Mọi người nhìn tới người ấy chỉ ấy y thị tóc xỏa ngang vai, ngẩng đầu lên trời, chính là Thiết thi Mai Siêu Phong.

Mọi người trong lòng đều lạnh buốt, lại thấy sau lưng y thị còn có một người thân hình cao gầy, mặc áo bào vải xanh, vẻ mặt rất cổ quái, hai tròng mắt dường như còn hơi động đậy chứ ngoài ra da thịt mũi miệng đều cứng đờ như gỗ đá, giống hệt một cái đầu người chết gắn vào thân người sống, khiến người ta vừa nhìn thấy đã lập tức thấy lạnh buốt sống lưng, ánh mắt của mọi người vừa chạm vào khuôn mặt y đều không dám nhìn thêm lần nữa, đều lập tức ngoảnh đi, tìm đập thành thành.

Lục trang chủ không bao giờ ngờ rằng Cừu Thiên Nhận danh vang thiên hạ, mở miệng là đại ngôn mà lại không chịu được một chưởng như thế, đang vừa tức giận vừa buồn cười, chợt thấy Mai Siêu Phong đột nhiên xuất hiện, trong lòng cảm thấy một mùi vị không sao nói ra được. Hoàn Nhan Khang nhìn thấy sư phụ cả mừng, bước lên bái kiến. Mọi người thấy họ xưng hô với nhau là thầy trò đều vô cùng ngạc nhiên. Lục trang chủ chấp tay nói "Mai sư tỷ, xa cách nhau hai mươi năm, hôm nay mới được gặp lại. Trần sư ca khỏe không?" . Lục quái và Quách Tĩnh nghe y gọi Mai Siêu Phong là sư tỷ, lập tức ngó mặt nhìn nhau, ai cũng kinh hoảng. Kha Trấn Ác nghĩ thầm "Hôm nay bọn mình rơi vào bẫy rồi, một mình Mai Siêu Phong đã khó chống cự, huống chi lại thêm sư đệ của y thị". Hoàng Dung lại ngấm ngầm gật đầu "Võ công văn học, ngôn ngữ việc làm của vị trang chủ này đều học theo cha mình, mình đã sớm ngờ rằng y và nhà mình ắt có duyên nguyên gì đây, quả nhiên là đệ tử của cha".

Mai Siêu Phong lạnh lùng nói "Người nói có phải là Lục Thừa Phong Lục sư đệ không?". Lục trang chủ nói "Chính là huynh đệ , sư tỷ từ khi chia tay đến nay vẫn khỏe chứ?" Mai Siêu Phong nói "Nói chuyện từ khi chia tay đến nay vẫn khỏe làm gì? Hai mắt ta đã mù, người không nhìn thấy sao? Sư ca Huyền Phong đã bị người ta hại chết rồi, như thế người có vừa ý không?".

Lục Thừa Phong vừa sợ vừa mừng, sợ là Hắc Phong song sát hoành hành thiên hạ sao lại chết trong tay địch nhân? Mừng là cường địch bớt đi một người

mà người còn lại đã mù cả hai mắt, nhưng nghĩ tới việc ngày xưa cùng học võ trên đảo Đào Hoa, không kìm được tiếng thở dài, nói "Người hại chết Trần sư ca là ai? Sư tử báo thù được chưa?" Mai Siêu Phong nói "Ta đang tìm họ khắp nơi đây". Lục Thừa Phong nói "Tiểu đệ có thể giúp một tay, sau khi rửa mối thù của bản môn rồi chúng ta sẽ tính nợ cũ". Mai Siêu Phong hừ một tiếng.

Hàn Bảo Câu đập bàn đứng dậy quát lớn "Mai Siêu Phong, kẻ thù của người đang ở đây", rồi định nhảy xổ tới, nhưng Toàn Kim Phát đã vươn tay kéo y lại Mai Siêu Phong nghe thấy ngăn người, nói "Người... người...".

Cừ Thiên Nhận bị Quách Tĩnh đánh một chưởng đau thấu tim gan, lúc ấy mới bốt đau, cao giọng nói "Cái gì mà trả thù tính nợ, ngay cả sư phụ mình bị người ta hại chết cũng không biết, còn khoe khoang là anh hùng hảo hán gì nữa?". Mai Siêu Phong lật tay một cái chụp trúng cổ tay y, quát "Người nói gì?". Cừ Thiên Nhận nói "Đảo chủ Đào Hoa Hoàng Dược Sư đã bị người ta hại chết rồi!".

Lục Thừa Phong hoảng sợ kêu lên "Người nói thật đấy chứ?". Cừ Thiên Nhận nói "Sao lại không thật. Hoàng Dược Sư bị Toàn Chân thất tử đồ đệ của Vương Trùng Dương vây đánh giết chết rồi!" Y nói ra câu ấy Mai Siêu Phong và Lục Thừa Phong cùng bật tiếng khóc lớn. Hoàng Dung rú lên một tiếng, cả người lẫn ghế ngã ra phía sau ngất đi luôn. Mọi người vốn không tin Hoàng Dược Sư võ công tuyệt thế lại bị người ta giết chết, nhưng nghe nói bị Toàn Chân thất tử vây đánh, lúc ấy cũng không thể không tin. Với võ công của cả bọn Mã Ngọc, Khưu Xử Cơ, Vương Xử Nhất mà hợp lực đối phó, thì Hoàng Dược Sư có quá nửa là khó lòng chống lại.

Quách Tĩnh vội bế Hoàng Dung lên, liên tiếp gọi "Dung nhi, tỉnh lại đi!", thấy nàng sắc mặt trắng bệch, hơi thở yếu ớt, trong lòng hoảng sợ kêu lớn sư phụ, sư phụ, mau cứu nàng đi". Chu Thông bước qua đưa tay lên mũi nàng, nói "Đừng sợ, chỉ là nhất thời đau đớn quá độ nên ngất đi thôi, không chết đâu", rồi vận lực bấm mấy cái vào huyệt Lao cung trong lòng bàn tay nàng, Hoàng Dung dần dần tỉnh lại khóc lớn kêu lên "Cha đâu? Cha ơi, con cần cha mà!".

Lục Thừa Phong vô cùng kinh ngạc, nhưng lập tức hiểu ngay "Cô ta không phải là con sư phụ thì làm sao biết được Cửu hoa ngọc lộ hoàn?". Y nước mắt đầy mặt, lớn tiếng gọi "Tiểu sư muội, chúng ta đi tìm bọn đạo sĩ giặc cướp phái Toàn Chân liều mạng với họ. Mai Siêu Phong, người... người có đi không? Người không đi thì ta liều mạng với người trước! Đều... đều là người không tốt, hại chết ân sư". Lục Quán Anh thấy cha đang lúc đau đớn, ăn nói không rành mạch, vội đỡ y lên khuyên "Cha, người khoan hãy đau xót, chúng ta sẽ từ từ bàn bạc". Lục Thừa Phong lớn tiếng khóc nói "Mai Siêu Phong, mục ác tặc nhà người hại ta bao nhiêu đau khổ. Người không biết xấu hổ theo trai, chuyện đó cũng được đi, sao

còn trộm Cừu âm chân kinh của sư phụ? Sư phụ một phen nổi giận, đánh gãy chân tất cả bốn sư huynh đệ bọn ta, trục xuất khỏi đảo Đào Hoa, ta chỉ mong sư phụ cuối cùng sẽ chịu hồi tâm chuyển ý, thương xót bọn ta bị hai người các người làm liên lụy, lại cho được trở về sư môn. Bây giờ lão nhân gia người đã qua đời, ta đành trọn đời ôm hận, không còn hy vọng gì được nữa".

Mai Siêu Phong mắng "Trước đây ta đã mắng ngươi là không có chí khí, bây giờ vẫn muốn mắng ngươi là không có chí khí. Ngươi ba lần bốn phen mời người tới làm khó vợ chồng ta, ép vợ chồng ta tới mức không còn đất dung thân, mới phải gặp nạn ở đại mạc Mông Cổ. Bây giờ ngươi lại không bàn cách trả mối thù lớn của sư phụ, lại kêu kêu khóc khóc đòi tính nợ với ta. Chúng ta đi tìm bảy tên đạo sĩ giặc cướp ấy đi. Ngươi không đi được thì ta công ngươi".

Hoàng Dung thì chỉ kêu khóc "Cha, con cần cha mà!".

Chu Thông nói "Trước tiên chúng ta phải hỏi cho rõ ràng đã", rồi bước tới trước mặt Cừu Thiên Nhận, phủ phủ mấy chỗ bụi đất trên người y, cười nói "Tiểu đồ không biết gì, mạo phạm rất nhiều, xin lão tiên bối tha tội". Cừu Thiên Nhận tức giận nói "Ta tuổi già mắt kém, lỡ tay thất thủ, không kể là thua, phải tỷ thí lại".

Chu Thông vỗ nhẹ vào vai y, nắm tay trái y một cái, cười nói "Lão tiên bối công phu vô cùng cao cường, không cần phải tỷ thí nữa", rồi tươi cười trở về chỗ, tay trái cầm một chén rượu, hai ngón tay phải bóp miệng chén, liên tiếp xoay tròn, đột nhiên đưa thẳng cánh tay ra đặt cái chén xuống bàn, chỉ thấy miệng chén thấp hẳn một đoạn, cắc một tiếng, một đoạn miệng chén cao khoảng nửa tấc bay ra rơi xuống mặt bàn, thủ pháp giống hệt của Cừu Thiên Nhận mới rồi, mọi người ai cũng kinh ngạc. Chu Thông cười nói "Công phu của lão tiên bối quả nhiên rất cao cường, cho vấn bối ăn cắp chiêu này, đắc tội đắc tội, cảm ơn cảm ơn".

Cừu Thiên Nhận lập tức biến sắc. Mọi người biết ắt có sự nhiều khê, nhưng nhất thời không nhìn thấy cơ quan bên trong. Chu Thông gọi "Tĩnh nhi qua đây sư phụ dạy ngươi bản lĩnh này, từ nay trở đi ngươi có thể lừa gạt hù dọa người ta". Quách Tĩnh bước qua, Chu Thông rút từ ngón trỏ ra một chiếc nhẫn nói "Đây là của Cừu lão tiên bối, mới rồi ta mượn được, ngươi đeo vào đi". Cừu Thiên Nhận vừa sợ vừa tức, nhưng không rõ vì sao chiếc nhẫn rõ ràng trên tay mình lại chuyển qua ngón tay y.

Quách Tĩnh theo lời đeo nhẫn vào. Chu Thông nói "Trên chiếc nhẫn này có một viên đá kim cương vô cùng cứng rắn. Ngươi dùng sức nắm chặt cái chén, ép viên đá kim cương vào rồi lấy tay phải xoay tròn cái chén". Quách Tĩnh làm theo lời y. Lúc ấy mọi người đều đã hiểu rõ, bọn Lục Quán Anh không kìm được bật tiếng cười vang. Quách Tĩnh đưa tay phải ra khẽ gõ vào cái chén, một vòng

miệng chén quả nhiên theo tay rơi xuống, té ra đã bị viên đá kim cương trên chiếc nhẫn rạch sâu một đường, chứ làm gì có nội công thâm hậu? Hoàng Dung nhìn thấy rất thích thú, bất giác nín khóc cười âm lên, nhưng nghĩ tới cha, lại sụt sịt khóc lóc.

Chu Thông nói "Cô nương khoan khóc đã, vị Cừu lão tiên bối này rất thích lừa gạt người ta, lời nói của y chưa chắc đã thom". Hoàng Dung ngạc nhiên không hiểu. Chu Thông cười nói "Lệnh tôn Hoàng lão tiên sinh võ công cái thế, làm sao bị người ta hại chết được? Mà nói lại thì Toàn Chân thất tử đều là nhân vật có khuôn có phép, lại không có thù oán gì với lệnh tôn, tại sao lại đánh nhau chứ?". Hoàng Dung vội nói "Nhất định là vì việc Chu Bá Thông sư thúc của bọn đạo sĩ mũi trâu Khuru Xử Cơ". Chu Thông nói "Cái gì?". Hoàng Dung khóc nói "Người không biết đâu". Với sự thông minh cơ cảnh của nàng vốn không đến nỗi khinh suất tin lời người khác, nhưng một là cha con cốt nhục tình thâm, hai là giữa Hoàng Dược Sư và Chu Bá Thông quả có thù oán rất lớn. Toàn Chân thất tử mà vậy đánh cha nàng, thì quả thật nàng không thể không tin.

Chu Thông nói "Bất kể thế nào, ta cũng nói là lời nói của lão già này có chỗ thối". Hoàng Dung nói "Người nói là y đánh. .. đánh...". Chu Thông nói huých toẹt ra luôn "Không sai, là đánh rầm đấy? Trong người y còn rất nhiều những thứ ma ma quỷ quỷ, người tới đây mà đoán xem y dùng làm gì". Lúc ấy bèn từng món từng món móc ra đặt lên trên bàn, thấy là hai viên gạch, một mớ cỏ tranh khô buộc túm vào nhau, một cái ống dẫn lửa, một con dao đánh lửa và một hòn đá lửa.

Hoàng Dung cầm viên gạch lên bóp một cái, viên gạch theo tay vỡ nát, chỉ dùng lực mạnh hơn một chút thì lập tức nát thành bột. Nàng nghe lời Chu Thông giảng giải vừa rồi, nỗi đau đớn lập tức mất đi gần hết, lúc ấy trên mặt có vẻ vui mừng, cười nói "Viên gạch này là làm bằng bột, mới rồi y còn biểu diễn nội công thượng thừa một tay bóp gạch thành bột mà?" Cừu Thiên Nhận khuôn mặt già nua chột xanh chột trắng, không còn đất để chui, y vốn định bịa tin Hoàng Dược Sư bị giết để nhân lúc hỗn loạn trốn đi, nào ngờ thủ pháp lòe bịp của mình đã bị Chu Thông nhìn thấy, lúc ấy liền phát tay áo một cái, quay người bỏ đi. Mai Siêu Phong lật tay túm chặt y ném xuống đất quát "Người nói ân sư của ta qua đời, rốt lại là thật hay giả?". Cái ném ấy kinh lực rất mạnh, Cừu Thiên Nhận đau quá rên hừ hừ, suốt nửa bữa cơm không nói được câu nào.

Hoàng Dung thấy trên đầu bó cỏ tranh khô có vết cháy, lập tức hiểu ra nói "Nhị sư phụ, người đốt mớ cỏ này giấu trong tay áo, rồi hít một hơi, phun một hơi xem". Giang Nam lục quái với Hoàng Dung vốn rất nghi kỵ, nhưng lúc này đồng lòng đối phó với Cừu Thiên Nhận, lại trở thành địch khải đồng cừu, Chu Thông rất thích Hoàng Dung điêu ngoa cổ quái rất hợp tính y, nghe nàng gọi một

tiếng Nhị sư phụ ra miệng, lại càng vui vẻ, lập tức làm theo lời nàng, còn nhắm mắt lắc la lắc lư, thần thái rất trịnh trọng.

Hoàng Dung vỗ tay cười nói "Tĩnh ca ca, mới rồi chúng ta thấy lão già xấu xa này luyện nội công, dáng vẻ không phải như thế sao?", rồi bước tới cạnh Cừ Thiên Nhận, cười hề hề nói "Đứng lên", rồi vươn tay kéo y đứng dậy, đột nhiên tay trái khế vung lên, đã dùng Lan hoa phát huyết thủ phát trúng huyệt Thần đạo dưới đốt xương sống thứ năm trên lưng y, quát "Rốt lại cha ta đã chết chưa? Người nói ông chết thì ta sẽ lấy mạng người đấy", lật tay một cái, ngọn Nga mi cương thích sáng lấp lóe đã kề vào ngực y.

Mọi người nghe nàng hỏi đều thấy buồn cười, tuy hỏi cung nhưng lại không cho y nói Hoàng Dược Sư đã chết thật. Cừ Thiên Nhận chỉ thấy trên người tề một trận lại ngứa một trận, không sao chịu nổi, run giọng nói "E là chưa chết cũng chưa biết chừng". Hoàng Dung cười rạng rỡ, nói "Nói thế còn nghe được, tha cho người đấy". Rồi búng vào huyệt Khuyết bồn của y mấy cái, giải khai huyệt đạo cho y.

Lục Thừa Phong nghĩ thầm "Tiểu sư muội hỏi han toàn theo tình cảm, chưa nắm được yếu lĩnh", lúc ấy bèn hỏi "Người nói sư phụ ta bị Toàn Chân thất tử hại chết là người chính mắt nhìn thấy hay nghe tin đồn?". Cừ Thiên Nhận nói "Là nghe người ta nói lại". Lục Thừa Phong nói "Ai nói?". Cừ Thiên Nhận trầm ngâm một lúc, nói "Là Hồng Thất công". Hoàng Dung vội nói "Nói hôm nào?". Cừ Thiên Nhận nói "Cách đây một tháng". Hoàng Dung hỏi "Thất công nói với người ở đâu?". Cừ Thiên Nhận nói "Trên đỉnh Thái Sơn, ta tỷ võ với y, y thua ta, lúc vô ý nói ra chuyện này".

Hoàng Dung cả mừng nhảy lên trước, tay trái túm ngực y, tay phải giật một túm râu của y, cười khanh khách nói "Thất công mà thua lão già xấu xa nhà người à? Mai sư tỷ, Lục sư huynh, đừng nghe y đánh... đánh...". Nàng là con gái không nói được lời thô tục. Chu Thông nói chen vào "Đánh rắm con mẹ nó ấy?". Hoàng Dung nói "Một tháng trước đây, rõ ràng Hồng Thất công cùng ở chung một chỗ với ta và Tĩnh ca ca, Tĩnh ca ca, người đánh thêm cho y một chuồng!". Quách Tĩnh nói "Được!". Rồi tung người vọt tới định sấn lên.

Cừ Thiên Nhận cả kinh, xoay người bỏ chạy, thấy Mai Siêu Phong đứng chặn giữa cửa bèn chạy ngược vào trong. Lục Quán Anh sấn lên cản, bị y xuất thủ đẩy một cái loạng choạng ngã qua một bên. Nên biết Cừ Thiên Nhận tuy đối đời trộm danh nhưng rốt lại cũng có võ công chân thực, nếu không làm sao dám nghênh ngang động thủ với lục quái và Quách Tĩnh? Lục Quán Anh lại không phải là địch thủ của y.

Hoàng Dung phi thân vọt tới, giang hai tay ra hỏi "Người đầu đội vò sắt, đi trên mặt nước là công phu gì vậy?". Cừ Thiên Nhận nói "Đó là khinh công độc

môn của ta. Ngoại hiệu của ta là Thiết chương thủy thượng phiêu, đó là lướt trên nước đấy". Hoàng Dung cười nói "À, người vẫn còn già mồm nói vậy, rốt lại có chịu nói không hả?". Cừu Thiên Nhận nói "Ta đã lớn tuổi, công phu đã kém xưa rất nhiều, nhưng công phu khinh công thì vẫn chưa sa sút". Hoàng Dung nói "Được lắm, chỗ thiên tỉnh ngoài kia có một cái bể cá vàng, người bộc lộ một chút công phu lướt trên nước cho mọi người mở rộng tầm mắt đi, người thấy chưa? Cứ ra khỏi sảnh, đi về bên trái tới dưới gốc quế là đúng". Cừu Thiên Nhận nói "Biểu diễn công phu trong một cái bể cá vàng...". Y chưa nói hết câu, đột nhiên trước mắt ánh sáng chớp lên, chân bị giữ chặt, thân hình đã bị kéo lên. Mai Siêu Phong quát "Chết tới nơi mà còn nói cứng", ngọn Độc long ngân tiên đã cuốn y lên không, tới đúng phương vị Hoàng Dung nói thì lỏng ra thả y rơi xuống bể cá. Hoàng Dung chạy tới cạnh bể cá, ngọn Nga mi thích chớp lên, nói "Người không nói thì ta không cho người lên, lướt trên nước sẽ biến thành chìm đáy nước đấy".

Cừu Thiên Nhận hai chân đứng dưới đáy bể toan nhảy lên, vừa nhún chân thì bị ngọn Nga mi thích của nàng ấn nhẹ vào đầu vai lại không nhảy lên được, ướm đầm đìa ngóc đầu lên, nhăn nhó nói "Cái vò sắt kia ngoài làm bằng sắt mỏng, miệng vò hàn kín, trên đổ ba phân nước. Ở chỗ con sông nhỏ kia, ta đã đóng cọc dưới đáy sông trước, đầu cọc cách mặt nước năm sáu tấc vì vậy vì vậy các người không nhìn thấy". Hoàng Dung hô hô cười rộ, vào sảnh ngồi xuống, không đếm xỉa gì tới y nữa. Cừu Thiên Nhận nhảy ra khỏi bể nước, cầm đầu chạy mau.

*** vietkiem.com ***

Mai Siêu Phong và Lục Thừa Phong mới rồi vừa khóc vừa cười âm ỉ một trận, ý định báo thù rửa hận vốn đã giảm rất nhiều, biết sư phụ hoàn toàn chưa qua đời, trong lòng vui mừng, lại nghe tiểu sư muội cười không ngớt miệng, khúc kha khúc khích kể chuyện Cừu Thiên Nhận, thì làm sao còn có thể trở mặt, làm sao còn có thể nổi giận được nữa? Y thị trầm ngâm một lúc rồi trầm giọng nói "Lục Thừa Phong, người để đồ đệ ta đi, thì nể mặt sư phụ, chuyện trước đây của chúng ta không hỏi tới nữa. Chuyện người đuổi vợ chồng ta qua Mông Cổ trước đây... ờ, cũng là số phận như thế".

Lục Thừa Phong thở dài một tiếng nghĩ thầm "Y thị chồng chết, mắt lại bị mù, cô khổ lênh đênh trên đời. Mình hai chân tàn phế nhưng cũng có vợ có con, có nhà có cửa, so với y thị còn may hơn gấp trăm lần. Mọi người đều đã mấy mươi tuổi, còn nói tới oán hận cũ làm gì?". Bèn nói "Người dốt đồ đệ người đi là được. Mai sư tỷ, ngày mai tiểu đệ lên đường tới đảo Đào Hoa nghe ngóng tin tức ân sư, người có đi cùng không?". Mai Siêu Phong run giọng nói "Người dám đi à?". Lục Thừa Phong nói "Không được lệnh ân sư mà dám đặt chân lên đảo Đào Hoa thì vốn là đã phạm quy củ, nhưng mới rồi lão họ Cừu kia xoen xoét bịa đặt nói bậy một hồi khiến ta lại nhớ tới ân sư, không sao yên tâm được".

Hoàng Dung nói "Mọi người cùng tới thăm cha đi, ta sẽ cầu xin cho các người là được". Mai Siêu Phong ngăn người ra hồi lâu, từ hốc mắt có hai hàng lệ chảy xuống rờn rờn, nói "Ta còn mặt mũi nào đi gặp lão nhân gia? Ân sư thương ta cô khổ, dạy ta nuôi ta, ta lại nổi dã tâm phản bội sư môn...", đột nhiên cao giọng quát "Chỉ khi nào đã trả thù chồng rồi, ta sẽ tự kết liễu. Giang Nam thất quái, có giỏi thì bước ra, hôm nay lão nương sống chết với các người. Lục sư đệ, tiểu sư muội, các người cứ tự thủ bàng quan, không giúp bên nào, bất kể ai sống ai chết cũng không được xen vào khuyên giải, đã nghe rõ chưa?"

Kha Trấn Ác rảo bước ra tới giữa sảnh, dần ngọn thiết trượng xuống nền gạch, choang một tiếng ngân nga không dứt, trầm giọng nói "Mai Siêu Phong, người không nhìn thấy ta, ta cũng không nhìn thấy người. Đêm ấy đánh nhau trên núi hoang, chồng người chết phi mạng, Trương ngũ đệ của bọn ta cũng bị các người giết chết, người có biết không?" Mai Siêu Phong nói "Ồ, chỉ còn có lục quái". Kha Trấn Ác nói "Bọn ta đáp ứng lời của Mã Ngọc Mã đạo trưởng không tìm người trả thù làm khó nữa, hôm nay là người tìm tới bọn ta. Được lắm, trời đất tuy rộng nhưng rất lại chúng ta cũng có duyên, chỗ nào cũng gặp nhau. Ông trời không cho lục quái và Mai Siêu Phong người cùng chung sống trên đời, ra chiêu đi". Mai Siêu Phong cười nhạt nói "Sáu người các người cùng lên đi". Bọn Chu Thông đã sớm đứng bên cạnh đại ca để đề phòng Mai Siêu Phong đột nhiên ra độc thủ, lúc ấy đều rút binh khí ra. Quách Tĩnh vội nói "Xin đại đệ tử đánh trận đầu".

Lục Thừa Phong nghe Mai Siêu Phong và lục quái hai bên đối đáp, trong lòng thấy khó xử, có ý muốn giải hòa cho đôi bên, nhưng hận mình oai không đủ cho người phục, võ không đủ cho người sợ, nghe Quách Tĩnh nói câu ấy chợt động tâm niệm, nói "Các vị khoan động thủ, nghe tiểu đệ nói một câu đã. Mai sư tỷ và lục hiệp tuy có va chạm nhưng đôi bên đều đã có người bất hạnh qua đời, theo ngu kiến của huynh đệ thì hôm nay chỉ cần xem thắng phụ, điểm tới là dừng, không được làm đối phương bị thương. Lục hiệp lấy sáu chọi một, tuy trước nay vẫn là như thế nhưng rốt lại cũng không công bằng, vậy mời Mai sư tỷ dạy cho vị Quách lão đệ này vài chiêu nên chăng?". Mai Siêu Phong cười nhạt

nói chẳng lẽ ta lại có thể động thủ với bọn tiểu bối vô danh à?" , Quách Tĩnh kêu lên "Chồng ngươi là chính tay ta giết đấy, có quan hệ gì với các vị sư phụ của ta chứ?".

Mai Siêu Phong vừa thương tâm vừa tức giận, quát "Đúng thế? Phải giết thằng tiểu tặc nhà ngươi trước đã", nghe tiếng xét hình, tay trái vung mau ra, năm ngón chụp vào thiên linh cái của Quách Tĩnh. Quách Tĩnh vội nhảy ra tránh, quát "Mai tiên bối, năm ấy vẫn bối không biết gì, lỡ tay giết chết Trần lão tiên bối, ai làm người ấy chịu, người chỉ cần hỏi ta là được Hôm nay người muốn giết muốn mổ gì ta cũng quyết không chạy trốn. Nhưng nếu về sau người vẫn còn lằng nhằng gây rối với sáu vị sư phụ của ta thì thế nào?". Y nghĩ hôm nay đối địch với Mai Siêu Phong có quá nửa là phải chết dưới thủ trào của y thì, nhưng vẫn muốn cởi bỏ mối nguy hiểm cho các sư phụ.

Mai Siêu Phong nói. "Đúng là người không chạy chứ?" Quách Tĩnh nói "Không chạy". Mai Siêu Phong nói "Được! Chuyện giữa ta và Giang Nam lục quái cũng chỉ mọi lời là xong. Hảo tiểu tử, đi theo ta!".

Hoàng Dung kêu lên "Mãi sư tỷ! Y là hảo hán, người lại để cho anh hùng trên giang hồ cười à?". Mai Siêu phong tức giận nói "Cái gì?". Hoàng Dung nói "Y là đệ tử đích truyền của Giảng Nam lục hiệp. Võ công của lục hiệp mấy nam nay đã khác xa ngày trước, nếu họ muốn lấy mạng người thì dễ như trở bàn tay, hôm nay tha cho người là giữ thể diện cho người, người lại không biết hay dở còn mở miệng huênh hoang". Mai Siêu Phong tức giận nói "Phì, ta lại cần họ tha mạng à? Lục quái, võ công của các người tiến bộ lắm hả? Vậy thì lại đây thử xem?". Hoàng Dung nói . "Họ cần gì phải đích thân động thủ với người. Chỉ một mình đệ tử của họ người cũng chưa chắc đã thắng được". Mai. Siêu Phong quát lớn "Nếu trong ba chiêu mà ta chưa giết được y thì ta sẽ tự tử tại đây". Y thì từng động thủ với Quách Tĩnh trong Triệu vương phủ, thừa biết võ công của y ra sao, nhưng không biết trong vài tháng nay Quách Tĩnh được Cửu chỉ thần cái truyền thụ võ nghệ, công phu đã tiến bộ vượt bậc.

Hoàng Dung nói "Được, những người ở đây đều làm chứng nhé. Ba chiêu ít quá, mười chiêu đi". Quách Tĩnh nói "Ta bồi tiếp Mai tiên bối mười lăm chiêu". Y chỉ học được mười lăm chiêu trong Hàng long thập bát chương, nghĩ thầm đánh hết mười lăm chương này cũng có thể chống cự được mười lăm chiêu. Hoàng Dung nói "Vậy xin Lục sư ca và vị khách bầu bạn với người tính toán làm chứng". Mai Siêu Phong ngạc nhiên nói "Ai bầu bạn với ta? Ta một mình vào trang, cần gì ai bầu bạn?". Hoàng Dung nói "Thế vị đứng sau lưng người là ai?".

Mai Siêu Phong từ khi tới Giang Nam trong bấy nhiêu ngày đều cảm thấy sau lưng có chút lạ lùng, tựa hồ có người theo mình, nhưng bất kể mở miệng thăm dò, ra chiêu cầm nã thế nào rồi lại cũng vẫn không tìm được chút tung tích,

còn cho rằng là mình tâm thần hoảng hốt, lòng ngờ sinh ma quỷ, nhưng đêm trước có người thổi tiêu xua rắn giải vây cho mình, rõ ràng là một vị cao nhân núp ở bên cạnh, lúc ấy y thị từng nhìn lên không bái tạ nhưng cũng không ai lên tiếng. Y thị chờ dưới cây tùng mấy giờ lại không có nửa tiếng động, không biết vị cao nhân ấy đã bỏ đi lúc nào. Lúc ấy nghe Hoàng Dung hỏi thế bất giác cả sợ run lên nói "Người là ai? Theo ta dọc đường làm chi?"

Người kia vẫn như chưa nghe thấy gì, không hề đếm xỉa. Mai Siêu Phong nhẩy xổ về phía trước, người kia tựa hồ thân hình chưa động đây nhưng phát chụp ấy của Mai Siêu Phong đã đánh trượt. Mọi người cả kinh đều thấy người này công phu cao tới mức xuất kỳ, đúng là bình sinh chưa từng nhìn thấy.

Lục Thừa Phong nói "Các' hạ từ xa tới đây, văn bối chưa kịp nghênh đón, xin mời ngồi cùng uống một chén nên chăng?". Người kia quay người bỏ đi, lẳng lặng ra khỏi sảnh.

Qua một lúc, Mai Siêu Phong lại hỏi "Bậc tiền bối cao nhân đêm trước thổi sáo có phải là các' hạ không? Mai Siêu Phong rất cảm kích". Mọi người không kìm được nổi hoảng sợ, vì Mai Siêu Phong dùng tai thay mắt, với thính lực của y thị mà vẫn không nghe được tiếng chân của người ấy bước ra ngoài. Hoàng Dung nói "Mai sư tử, y đi rồi". Mai Siêu Phong hoảng sợ nói "Y đi ra rồi à? Ta... tại sao ta không nghe thấy gì cả? Hoàng Dung nói: "Người mau đi tìm y đi, đừng ở đây ra oai nữa".

Mai Siêu Phong ngăn người ô lên, trên mặt lại hiện ra vẻ thâm trầm quát "Thằng tiểu tử họ Quách, tiếp chiêu đây!", hai tay giơ lên, mười ngón tay khoằm khoằm co lại, dưới ánh đuốc phát ra màu sáng xanh lơ mờ mờ nhưng chưa đánh ra. Quách Tĩnh nói "Ta ở đây này". Mai Siêu Phong chỉ mới nghe y nói chữ ta, chưởng phải hơi chộp lên, năm ngón tay trái đã chụp tới giữa mặt y. Quách Tĩnh thấy y thị ra chiêu vô cùng mau lẹ, thân hình hơi nghiêng đi tay trái đánh lại một chưởng. Mai Siêu Phong nghe tiếng đang định tránh thì đã không kịp. Hàng long thập bát chưởng chiêu nào cũng vô cùng ảo diệu, bùng một tiếng đã bị đánh trúng đầu vai. Mai Siêu Phong lập tức bị hất lui ba bước, nhưng y thị võ công rất nguy dị, thân hình tuy bắn ra nhưng không biết thế nào thủ trảo vẫn chụp mau ra phía trước. Chiêu này rất kỳ lạ, Quách Tĩnh chưa từng nhìn thấy, đang giật mình thì ba huyết Nội khuyết, Ngoại quan, Hội tông trên cổ tay phải đã bị y thị đồng thời chụp trúng.

Quách Tĩnh lúc bình thời từng nghe các sư phụ nói qua là Cửu âm bạch cốt trảo của Mai Siêu Phong chuyên đánh mau tới vào những lúc đối phương biết rõ là không thể phát chiêu nên rất khó né tránh đỡ gạt, y bước ra động thủ với Mai Siêu Phong vốn đã chú tâm đề phòng điều đó. Nào ngờ chiêu số của y thị biến

hóa đa đoan, tuy đã bị trúng một chưởng vẫn có thể lật tay lập tức chụp cứng uyển môn của y.

Quách Tĩnh kêu thầm "Không xong!", toàn thân đã lập tức tê rần, lúc nguy cấp ngón trỏ và ngón giữa tay phải cong lại, nửa quyền nửa chưởng đánh luôn vào trước ngực y thị, đó là nửa chiêu Tiềm long vật dụng vốn là tay trái đồng thời móc vào trong, đẩy phải móc trái, địch nhân rất khó né tránh, nhưng bây giờ tay phải bị nắm, chỉ có thể đánh được nửa chiêu. Hàng long thập bát chưởng oai lực rất lớn tuy chỉ có nửa chiêu cũng đã không phải tầm thường, Mai Siêu Phong nghe tiếng gió kỳ lạ, đã không phải chưởng phong cũng không phải quyền phong vội nghiêng người qua một bên nhưng đầu vai vẫn bị đánh trúng, chỉ cảm thấy một sức mạnh rất lớn xô mình bắn ra phía sau, tay phải vung mau ra, cũng đẩy Quách Tĩnh một cái.

Một chiêu này hai người đều dùng toàn lực, chỉ nghe bùng một tiếng lớn, hai người đồng thời va vào cột sảnh sau lưng. Ngói gạch bụi bặm trên mái nhà rào rào tuôn xuống. Đám trang đình cùng bật tiếng la hét, chạy ra ngoài sảnh.

Giang Nam lục quái ngó mặt nhìn nhau đều vừa sợ vừa mừng "Tĩnh nhi học ở đâu võ công cao cường như thế?". Hàn Bảo Câu nhìn Hoàng Dung một cái, nghĩ thầm "Chắc là do nàng truyền thụ", trong lòng ngấm ngầm khâm phục "Võ công của đảo Đào Hoa quả nhiên rất cao cường".

Lúc ấy Quách Tĩnh và Mai Siêu Phong đều thi triển tuyệt học đánh nhau kịch liệt, một người chưởng pháp tinh diệu, lực đạo trầm hùng, một người thủ trào tàn độc, chiêu số kỳ ảo, trong đại sảnh chỉ nghe tiếng gió vù vù. Mai Siêu Phong lui tới xoay chuyển, tấn công khắp bốn phương tám hướng. Quách Tĩnh biết địch nhân chiêu số kỳ ảo, nếu lấy chiêu chiết chiêu với y thị nhất định sẽ bị thua thiệt, nhớ lại lời Hồng Thất công hôm trước dạy y đối phó với Lạc anh thần kiếm chưởng của Hoàng Dung, bất kể địch nhân múa may hoa dạng, thiên biến vạn hóa thế nào, mình cũng cứ dùng mười lăm chiêu liên hoàn trong Hàng long thập bát chưởng ngăn chặn, liên tục đổi chiêu đánh ra, yếu quyết ấy quả nhiên có hiệu quả, hai người đánh tới bốn năm mươi chiêu mà Mai Siêu Phong vẫn không tiến gần hơn được nửa bước. Chỉ thấy Hoàng Dung vẻ mặt rạng rỡ, lục quái chất lưỡi không thôi, cha con họ Lục thì mặt hoa lòng hoảng.

Lục Thừa Phong nghĩ thầm "Mai sư tỷ công phu tinh tiến như thế, lần này nếu y thị động thủ với mình thì chỉ trong mười chiêu mình còn gì là tính mạng? Vị Quách lão đệ này tuổi còn trẻ tại sao lại có võ công tinh thâm như thế? Đúng là mình không có mắt, may là mình đối xử với y lễ mạo chu đáo, không hề có chút sơ xuất coi thường". Hoàn Nhan Khang thì vừa ghen tỵ vừa tức tối "Gã tiểu tử này vốn không địch nổi mình, nhưng từ nay trở đi làm sao còn động thủ với y được nữa?".

Hoàng Dung lớn tiếng kêu lên "Mai sư tử, đã tám mươi chiêu rồi, ngươi còn chưa nhận thua sao?". Vốn chỉ mới có khoảng trên dưới sáu mươi chiêu, nhưng nàng lại nói thêm hai mươi chiêu.

Mai Siêu Phong tức giận dị thường, nghĩ thầm ta khổ luyện mấy mươi năm mà lại không đối phó được với thằng tiểu tử người à? Lúc ấy chưởng đánh trảo chụp, càng đánh càng mau. Võ công của y thị với Quách Tĩnh vốn đâu phải chỉ hơn gấp đôi, chỉ vì một là y thị hai mắt đã mù rồi lại cũng bị thiệt thòi, hai là vì muốn trả thù cho chồng cũng không khỏi có chỗ nôn nóng, phạm vào điều đại kỵ của võ học, ba là Quách Tĩnh tuổi trẻ sức khỏe, học được chiêu số kỳ diệu của Hàng long thập bát chưởng, nên hai người càng đánh nhau tới mức khó giải khó phân. Dần dần gần tới một trăm chiêu, Mai Siêu Phong đã dần dần hiểu được đại khái thứ tự mười lăm chiêu chưởng pháp của y, biết chưởng pháp của y oai lực rất lớn, không thể cận công, lúc ấy bèn cách y hơn một trượng lui tới ra vào muốn cho y mệt mỏi, thi triển Hàng long thập bát chưởng rất hao thần phí sức, thời gian càng dài chưởng lực của Quách Tĩnh đánh ra quả nhiên đã kém xa lúc đầu.

Mai Siêu Phong thừa thế sẵn mau vào, hai tay một trên một dưới dùng chiêu số Cửu âm bạch cốt trảo kèm Tội tâm chưởng pháp. Hoàng Dung biết nếu đánh thêm nữa nhất định Quách Tĩnh sẽ thua, không ngừng kêu lên "Mai sư tử, hơn một trăm chiêu rồi, gần hai trăm chiêu rồi, còn chưa nhận thua sao?". Mai Siêu Phong lơ đãng như không nghe, càng đánh càng hung dữ.

Hoàng Dung linh cơ chợt động, tung người nhảy vọt tới cạnh gốc cột kêu lên "Tĩnh ca ca, nhìn ta đây!" Quách Tĩnh liền tiếp đánh ra hai chiêu Lợi thiệp đại xuyên, Hồng tâm uy lực đẩy Mai Siêu Phong lui ra, ngẩng nhìn chỉ thấy Hoàng Dung chạy quanh gốc cột, liền tiếp lấy tay ra hiệu, nhất thời còn chưa hiểu rõ. Hoàng Dung kêu lên "Lại đây đánh nhau với y thị".

Quách Tĩnh lúc ấy mới hiểu ra, xoay người nhảy tới cạnh cột. Mai Siêu Phong năm ngón tay chụp tới, Quách Tĩnh lập tức núp vào sau cột, chát một tiếng, năm ngón tay của Mai Siêu Phong đã cắm ngập vào cột. Y thị toàn dựa vào tiếng quyền phong cước bộ để nhận ra phương vị của đối phương, nhưng cây cột thì đứng yên trên mặt đất, không có âm thanh tiếng động gì. Quách Tĩnh đang lúc đánh nhau kịch liệt đột nhiên lại núp vào sau cột, làm sao y thị biết được. Đến khi giật mình phát giác ra thì Quách Tĩnh đã ào một chưởng từ sau cột đánh ra, lúc ấy chỉ còn cách thẳng thắn đón tiếp, chưởng trái gạt đứng vào đòn đánh tới hai người đều bị chấn động bắn ra mấy bước, năm ngón tay của y thị mới theo đó rút được khỏi cột.

Mai Siêu Phong tức giận dị thường, không chờ Quách Tĩnh đứng vững, lại nhanh như chớp sẵn vào. Chỉ nghe soạt một tiếng, vạt áo của Quách Tĩnh đã bị

xé rách một mảnh, cánh tay cũng bị thủ thảo của y thị quệt trúng, may là chưa bị thương, y trong lòng hoảng sợ, đánh trả một chiêu, chưa được ba chiêu lại lui về núp sau gốc cột, Mai Siêu Phong lớn tiếng chửi mắng, năm ngón tay trái lại cắm luôn vào cột.

Quách Tĩnh lần này không thừa thế tấn công, kêu lên "Mai tiên bối võ công của ta thua xa người, xin người thủ hạ lưu tình". Mọi người nhìn thấy Quách Tĩnh đã chiếm thượng phong, y dựa vào gốc cột đánh nhau, rõ ràng đã đứng vào thế bất bại, nói thế là còn giữ thể diện cho y thị, muốn y thị dừng tay. Lục Thừa Phong nghĩ thầm chuyện này mà kết thúc như thế thì không gì tốt hơn".

Mai Siêu Phong lạnh lùng nói "Nếu là tỷ thí võ công mà trong ba chiêu ta không thắng được người thì đã sớm nhận thua rồi, nhưng hôm nay không phải là tỷ võ mà là trả thù. Ta đã thua người rồi, nhưng không giết người không được!". Câu nói chưa dứt, hai tay đã vung lên, tay trái liên tiếp phát ra ba chiêu, tay phải liên tiếp phát ra ba chiêu, đều đánh vào giữa cây cột, kế quát lớn một tiếng, song chiêu đồng thời đẩy ra, lách cách một tràng, cây cột gãy ngang đoạn giữa.

Mọi người trong sảnh đều một thân võ công, kiến cơ mau lẹ, thấy y thị phát chiêu đánh vào cột đã cùng nhảy ra ngoài sảnh. Lục Quán Anh bế cha chạy ra sau cùng, chỉ nghe một tiếng âm âm vang trời, nửa mái sảnh sụp xuống, chỉ có Binh mã Chỉ huy sứ Đoàn đại nhân chạy ra không kịp, hai chân bị một cái xà lớn đè lên, kêu âm lên xin cứu mạng. Hoàn Nhan Khang bước qua nhắc thanh xà lên kéo y đứng dậy, nắm tay y nhân lúc hỗn loạn định bỏ chạy. Hai người vừa mới quay đi, sau lưng đã thấy tê rần, không biết đã bị ai điểm trúng huyệt đạo.

Mai Siêu Phong toàn thân tập trung vào Quách Tĩnh, nghe thấy y từ trong sảnh phi thân ra ngoài lập tức nhảy xổ theo.

Lúc ấy trước trang viện mây dày trắng khuất, mọi người vừa định thân đã thấy Quách Mai hai người lại lẫn xả vào nhau. Dưới ánh sao thưa thớt, hai cái bóng người lúc phân lúc hợp, trong tiếng chuông phong vũ vũ kèm theo tiếng khớp xương của Mai Siêu Phong vang lên lách cách, so với lúc kịch đấu mới rồi trong sảnh còn đáng sợ hơn. Quách Tĩnh vốn không chống nổi, trong bóng tối mờ mờ lại càng bất lợi, trong chớp mắt liên tiếp bị nguy hiểm, chỉ thấy Mai Siêu Phong chân trái lật ngang, lập tức phóng chân phải ra đá thẳng vào bắp chân y thị, chỉ cần trúng một cái thì chân y thị nhất định phải gãy lìa. Nào ngờ Mai Siêu Phong quét chân cái ấy chỉ là hư chiêu, mới quét được nửa vòng đã lập tức nhảy về phía sau, tay trái chụp xuống chân y.

Lục Quán Anh ở bên cạnh nhìn thấy rất rõ ràng, hoảng sợ kêu lên "Cẩn thận đấy!". Hôm trước bắp chân y bị chụp là Hoàn Nhan Khang dùng đúng chiêu này. Trong chớp mắt ấy Quách Tĩnh đã cảm thấy nguy hiểm, tay trái xuyên

thẳng vào chạm đúng cổ tay Mai Siêu Phong. Đó là biến chiêu lúc nguy cấp, chiêu số tuy mau nhưng kinh lực lại yếu. Mai Siêu Phong và y cổ tay vừa chạm nhau, lập tức phát giác, cổ tay lật lại một cái, ngón út, ngón vô danh và ngón giữa đã nắm được mu bàn tay y. Quách Tĩnh biết là nguy hiểm, tay phải vù một tiếng đánh ra. Mai Siêu Phong co người nhảy ra, buông tiếng cười lớn.

Quách Tĩnh chỉ thấy mu bàn tay trái tê rát như bị lửa đốt, cúi đầu nhìn thấy mu bàn tay đã bị rách thủng, ba dòng máu chảy ra tựa hồ có màu đen, đột nhiên nhớ lại chín cái đầu lâu mà Mai Siêu Phong để lại trên dốc núi dựng đứng ở Mông Cổ trước đây, Mã Ngọc nói trên thủ trảo của y thì có tám chất kịch độc, mới rồi cánh tay bị y thị quệt trúng, nhưng chưa rách thịt chảy máu, nên chưa bị trúng độc, bây giờ đã khó chạy khỏi nguy hiểm, kêu lên "Dung nhi, ta trúng độc rồi". Không chờ Hoàng Dung trả lời, vọt người tới vù vù hai chưởng đánh ra, chỉ muốn bắt sống y thị, buộc y thị giao ra thuốc giải thì mình mới sống được. Mai Siêu Phong thấy chưởng phong hung mãnh đã sớm tránh ra.

Bọn Hoàng Dung nghe Quách Tĩnh nói, ai cũng cả sợ Kha Trấn Ác vùng thiết trượng một cái, lục quái và Hoàng Dung bảy người vây tròn Mai Siêu Phong vào giữa. Hoàng Dung quát "Mai sư tử, ngươi đã sớm thua rồi tại sao còn đánh? Mau đưa thuốc giải ra cứu y".

Mai Siêu Phong cảm thấy chưởng pháp của Quách Tĩnh lợi hại, không dám phân tâm trả lời, trong bụng mừng thầm "Y càng vận kinh, độc tính phát tác càng mau, hôm nay cho dù ta mất mạng ở đây thì cũng đã trả được thù cho chồng rồi".

Quách Tĩnh lúc ấy chỉ thấy đầu vầng mắt hoa, toàn thân thấy thư thái khoan khoái không sao tả được, tay trái lại càng tê rần không còn sức lực, dần dần không muốn đả thương địch nhân nữa, đó chính là hiện tượng chất độc phát tác, nếu trước đây y không uống máu của con bảo xà thì nhất định đã mất mạng. Hoàng Dung nhìn thấy trên mặt y có vẻ thần thờ như cười mà không phải cười, bèn lớn tiếng gọi "Tĩnh ca ca, mau lui ra!", rồi rút ngọn Nga mi thích định nhảy xổ vào Mai Siêu Phong.

Quách Tĩnh nghe tiếng nàng gọi, tinh thần đột nhiên phấn chấn, chưởng trái vỗ ra, đây là chiêu thứ mười một Đột như kỳ lai trong Hàng long thập bát chưởng, chỉ là tay trái tê rần, thế chưởng đánh ra rất chậm. Hoàng Dung, Hàn Bảo Cầu, Nam Hy nhân, Toàn Kim Phát bốn người đang đồng thời xông vào tấn công Mai Siêu Phong, lại thấy Quách Tĩnh nhẹ nhàng phát ra chưởng ấy, nhưng y thị lại không né tránh, một chưởng đánh trúng đầu vai, lập tức ngã lăn ra. Nguyên là Mai Siêu Phong đối địch hoàn toàn dựa vào hai tai nghe ngóng, phát chưởng này của Quách Tĩnh lại rất chậm, không có tiếng gió, y thị làm sao nghe được?

Hoàng Dung sững sốt, Hàn, Nam, Toàn ba người đã đồng thời nhảy xổ lên người Mai Siêu Phong toan đè y thị xuống đất, lại bị y thị hai tay rung lên hất ra, Hàn Bảo Câu và Toàn Kim Phát lập tức bị y thị giăng ra khỏi. Y thị lập tức vung tay chụp tới Nam Hy Nhân. Nam Hy Nhân thấy đòn tới lợi hại, lăn tròn trở ra, Mai Siêu Phong đã thừa thế nhảy lên, không đề phòng chưa kịp đứng vững thì bối tâm lại trúng một chưởng của Quách Tĩnh, lại ngã xuống lần nữa. Chưởng này cũng không có tiếng vang đánh tới, khó tránh khó đỡ, chỉ là đánh ra rất chậm, lực đạo không mạnh, tuy đánh trúng chỗ yếu hại trên lưng, nhưng không bị thương.

Quách Tĩnh đánh ra hai chưởng ấy xong thần trí đã cảm thấy mơ hồ, thân hình lắc lư mấy cái, loạng choạng một bước ngã phịch xuống đất, đứng vào bên cạnh Mai Siêu Phong. Hoàng Dung vội vàng cúi xuống đỡ y Mai Siêu Phong nghe tiếng, người chưa đứng lên năm ngón đã chụp qua, đột nhiên thấy ngón tay đau buốt, lập tức hiểu ra, biết đã chụp trúng gai nhọn trên tấm Nhuyễn vị giáp của Hoàng Dung, vội dùng chiêu Lý ngư đả đỉnh nhảy vọt lên. Chỉ nghe một người quát "Cái này là cho người!", trong tiếng gió rít, một vật kỳ lạ bắn tới. Mai Siêu Phong lắng nghe không nhận ra là loại binh khí gì, tay phải vung ra chát một tiếng đánh vật ấy rơi xuống, nguyên là một cái ghế, vừa cảm thấy kỳ lạ chợt nghe tiếng gió ào ào một vật lớn hơn lại bay mau tới, lập tức vươn tay chụp, lại là một cái mặt bàn vừa lắng vừa cứng, không thể giữ được. Nguyên là Chu Thông trước tiên ném một cái ghế rồi núp sau một cái bàn gỗ tử đàn, nắm chặt hai chân bàn đẩy vào y thị, Mai Siêu Phong phi chân đá cái bàn tung ra, Chu Thông buông chân bàn, tay phải vươn ra phía trước, lại có ba con vật sống bắn vào cổ áo y thị.

Mai Siêu Phong đột nhiên thấy trước ngực có mấy con vật tròn tròn lạnh lạnh nhảy bừa lên, bất giác giật nảy mình toát mồ hôi lạnh, nghĩ thầm "Đây là ám khí cổ quái gì thế Hay là yêu pháp?", vội đưa tay chụp lấy, té ra là mấy con cá vàng, nhưng vừa chạm vào vật áo lại càng hoảng sợ, không biết mấy lọ thuốc giải trong bọc đã đâu mất, cả ngọn chủy thủ và kinh văn Cửu âm chân kinh cuốn quanh ngọn chủy thủ cũng không thấy đâu nữa. Y thị trong lòng lạnh buốt, lập tức bất động đứng ngây người ra tại chỗ.

Nguyên trước đó khi cột nhà đổ xuống đè lên cái bể cá, cá vàng đã theo nước nhảy ra trên mặt đất Chu Thông biết Mai Siêu Phong tri giác rất linh mãnh, thủ pháp lại mau lẹ, hơn xa bọn Bành Liên Hồ, Cửu Thiên Nhận nên nhặt ba con cá vàng bỏ vào trong áo y thị để y thị giật mình phân tâm, sau đó mới thi triển thủ pháp Diệu thủ không không khoáng sạch đồ vật trong bọc y thị. Y mở nút bình ra đưa cho Kha Trấn Ác ngửi, hạ giọng nói "Thế nào?". Kha Trấn Ác là đại hành gia dùng độc, vừa nghe mùi thuốc liền nói "Trong uống ngoài thoa đều dùng thuốc này".

Mai Siêu Phong nghe họ đối đáp, tung người vọt tới trên không vô xuống. Kha Trấn Ác vung ngọn Hàng ma trượng chống đỡ, Kim long tiên của Hàn Bảo Câu, đòn cân của Toàn Kim Phát, đòn gánh bằng gang của Nam Hy Nhân ba phía cùng lúc tấn công. Mai Siêu Phong vươn tay rút ngọn Độc long ngân tiên trong lưng ra, chợt nghe tiếng gió rít lên, đã thấy có binh khí đâm vào cổ tay mình, đành buông tay đánh trả một chiêu, gạt thanh trường kiếm của Hàn Tiểu Oanh ra.

Bên này Chu Thông đưa thuốc giải cho Hoàng Dung nói "Cho y uống một ít, thoa một ít", tiện tay nhét luôn thanh chuỷ thủ vào bọc Quách Tĩnh, nói "Cái này vốn là của ngươi", rồi vung Thiết phiến xông vào giáp công Mai Siêu Phong. Bảy người xa cách nhau mười mấy năm đều chuyên cần khổ luyện, người nào công lực cũng tiến triển rất nhiều, trường ác đấu này so với trận ác đấu trong đêm trên núi hoang năm xưa còn đáng sợ hơn gấp mấy lần.

Cha con Lục Thừa Phong nhìn thấy hoa mắt kinh hồn, đều nghĩ thầm "Vô công của Mai Siêu Phong cố nhiên lợi hại vô song, nhưng Giang Nam thất quá quả thật cũng danh bất hư truyền". Lục Thừa Phong gọi lớn "Các vị dừng tay nghe tại hạ nói một câu", nhưng mọi người đang đánh nhau kịch liệt, làm sao có thể dừng tay được?

Quách Tĩnh uống thuốc xong, không bao lâu thần trí đã tỉnh táo, chất độc phát tác mau mà hóa giải cũng mau, vết thương tuy vẫn còn đau nhưng cánh tay đã có thể co duỗi, lập tức đứng dậy xông vào vòng chiến, lúc này y đánh nhau đã khéo léo dùng một chiêu đắc thủ, lúc ấy đã hiểu được yếu quyết nhìn thật rõ chỗ sơ hở từ từ đánh ra một chiêu, vừa chạm vào người Mai Siêu Phong thì đột nhiên phát kinh.

Chiêu Chấn kinh bách lý này oai lực cực lớn, Mai Siêu Phong trước khi việc xảy ra hoàn toàn không có dấu hiệu gì, đột nhiên trúng chiêu làm sao chi trì được, lập tức ngã vật xuống. Quách Tĩnh khom lưng chụp cứng binh khí của Hàn Bảo Câu và Nam Hy Nhân đồng thời đánh xuống, kêu lên "Sư phụ, tha mạng cho y thị.", rồi cùng Giang Nam lục quái nhất tề nhảy lùi ra. Mai Siêu Phong tung người nhảy lên, biết Quách Tĩnh dùng lối đánh ấy thì mình mất đã bị mù rất khó đón đỡ, chỉ đành rút ngọn Độc long ngân tiên hộ thân để y không thể tới gần.

Quách Tĩnh nói "Bọn ta cũng không làm khó ngươi, ngươi đi đi!". Mai Siêu Phong thu ngọn ngân tiên lại nói "Vây trả kinh văn lại cho ta". Chu Thông sững sốt, nói "Ta không lấy kinh văn của ngươi, Giang Nam thất quá trước nay không bịa đặt". Y vốn không biết cái bọc gói ngọn chuỷ thủ chính là tấm da ghi Cửu âm chân kinh.

Mai Siêu Phong biết Giang Nam thất quái tuy có thâm cừu đại oán với y thị nhưng ai cũng nói một là một, nói hai là hai, quyết không đặt chuyện lừa người, vậy ắt mới rồi đánh nhau với Quách Tĩnh đã bị rơi mất, trong lòng vô cùng hoảng sợ, khom người mò mẫm trên mặt đất, mò nửa ngày chẳng thấy tung tích kinh văn đâu. Mọi người thấy y thị là một người đàn bà mù lòa mò mẫm trong đám gạch ngói hấp tấp giở đồng lật tây đều bất giác nảy lòng thương xót. Lục Thừa Phong nói "Lục Quán Anh, người tìm giúp Mai sư bá nhưng lại nghĩ thầm "Bộ cừu âm chân kinh này là của ân sư, lẽ ra phải trả lại cho ân sư mới đúng", liền háng giọng hai tiếng. Lục Quán Anh hiểu ý gật gật đầu. Quách Tĩnh cũng tới tìm giúp, nhưng có thấy kinh văn gì đâu? Lục Thừa Phong nói "Mai sư tỷ ở đây quyết không có đâu, chỉ sợ người làm rơi trên đường rồi". Mai Siêu Phong không đáp, hai tay vẫn mò mẫm dưới đất.

Đột nhiên trước mắt mọi người hoa lên, chỉ thấy quái nhân áo xanh lại xuất hiện sau lưng Mai Siêu Phong. Y thân pháp vô cùng mau lẹ, mọi người đều không thấy rõ y vọt vào thế nào, chỉ thấy y vươn tay một cái đã chụp trúng lưng Mai Siêu Phong nhấc lên, trong chớp mắt đã chạy khuất vào khu rừng ngoài trang viện. Mai Siêu Phong một thân võ công mà bị y chụp lấy lại không động đậy gì được Mọi người vừa giật mình thì chỉ còn thấy bóng hai người thấp thoáng, ngơ mặt nhìn nhau hồi lâu không nói gì, chỉ nghe tiếng sóng trên hồ vỗ vào bờ ì oạp.

Qua hồi lâu Kha Trấn Ác mới nói "Tiểu đồ đánh nhau với mục ác phụ ấy làm hỏng cả sảnh đường đẹp đẽ của trang chủ, quả thật rất có lỗi". Lục Thừa Phong nói "Hôm nay Lục hiệp và Quách huynh quang lâm giúp già trẻ trong tề trang thoát được kiếp nạn, tại hạ cảm ơn còn chưa kịp. Kha đại hiệp nói thế không khỏi có chỗ sơ tình quá". Lục Quán Anh nói "Mời các vị vào hậu sảnh nghỉ ngơi. Quách thế huynh, vết thương của người còn đau không?". Quách Tĩnh mới đáp được một câu "Không sao!", thì trước mắt bóng xanh chớp lên, quái nhân áo xanh kia đã cùng Mai Siêu Phong trở lại trước trang viện.

Mai Siêu Phong khoanh tay đứng, quát "Gã tiểu tử họ Quách kia, người dùng Hàng long thập bát chương Hồng Thất công dạy cho để đánh ta, ta hai mắt bị mù, vì thế không thể chống cự. Họ Mai này còn sống không lâu, thắng phụ cũng không lưu tâm, nhưng nếu giang hồ đồn đại ra, nói Mai Siêu Phong không thắng được truyền nhân của lão ăn mày, há chẳng phải là làm mất oai danh ân sư của ta ở đảo Đào Hoa sao? Nào nào nào, ta với người đánh nhau trận nữa".

Quách Tĩnh nói "Ta vốn không phải là đối thủ của người, chỉ nhờ người bị kém mắt nên mới giữ được tính mạng thôi. Ta đã nhận thua rồi". Mai Siêu Phong nói "Hàng long thập bát chương tất cả có mười tám chương, sao người không sử dụng hết?". Quách Tĩnh nói "Chỉ vì ta đầu óc ngu xuẩn...". Hoàng Dung liền tiếp

lấy tay ra hiệu bảo y không nên nói thật, nhưng Quách Tĩnh vẫn nói tiếp "Hồng tiên bối chỉ dạy cho ta mười lăm chiêu".

Mai Siêu Phong nói "Hay lắm, người chỉ biết mười lăm chiêu mà Mai Siêu Phong lại bại dưới tay người, lão ăn mày Hồng Thất công ấy lợi hại đến thế kia đây? Không được, không đánh trận nữa không được". Mọi người nghe ngữ khí của y thì tựa hồ đã không còn muốn trả cái thù giết chồng mà đã thành tranh giành thanh danh oai vọng giữa Hoàng Dược Sư và Hồng Thất công.

Quách Tĩnh nói "Hoàng cô nương còn nhỏ tuổi mà ta còn không phải là đối thủ, huống chi là người? Võ công của đảo Đào Hoa trước nay ta rất khâm phục". Hoàng Dung nói "Mai sư tử, người còn nói gì nữa, trong thiên hạ chẳng lẽ còn có ai thắng được cha ta sao?".

Mai Siêu Phong nói "Không được, không đánh trận nữa không được!", rồi không chờ Quách Tĩnh ưng thuận, vươn tay chụp tới. Quách Tĩnh bị ép không sao tránh được, nói "Nếu đã như thế thì xin Mai tiên bối chỉ giáo", rồi vùng chưởng vỗ ra. Mai Siêu Phong lật cổ tay biến thành trảo, quát "Cứ đánh vô thanh chưởng, chứ có tiếng thì người không phải là đối thủ của ta đâu".

Quách Tĩnh nhảy ra mấy bước, nói "Đại sư phụ của ta cũng kém mất, nếu người dùng chưởng pháp vô thanh để lừa dối ông ắt ta sẽ cảm hận thấu xương. Lấy đó mà so, thì ta há lại có thể đối xử với người như thế sao? Mới rồi ta bị trúng độc trảo của người, lúc sinh tử quan đầu bất đắc dĩ phải dùng vô thanh chưởng để giữ mạng, chứ nếu tỷ thí so tài thì như thế rất không quang minh lỗi lạc, vẫn bối không dám vâng lệnh".

Mai Siêu Phong thấy y nói rất thành thật, trong lòng hơi rung động "Gã thiếu niên này cũng cứng cỏi lắm", nhưng lại lập tức cao giọng quát "Ta đã bảo người đánh vô thanh chưởng thì tự nhiên có cách phá, còn lải nhải cái gì thế?". Quách Tĩnh nhìn quái nhân áo xanh một cái, nghĩ thầm "Chẳng lẽ chỉ mới có một lúc vừa rồi mà y đã dạy Mai Siêu Phong biết cách đối phó với vô thanh chưởng sao?". Thấy y thị cú nặng nặc ép buộc, bèn nói "Được, ta lại tiếp Mai tiên bối mười lăm chiêu". Y định đem mười lăm chiêu trong Hàng long thập bát chưởng đánh lại một lượt, cho dù không thể thắng y thị cũng có thể bảo vệ cho mình, lúc ấy nhảy ra phía sau rồi nhón chân bước lên, từ từ đẩy chưởng ra, chỉ nghe bên cạnh người có một tiếng vù khê vang lên, Mai Siêu Phong cổ tay ngoặt lại móc đúng vào cánh tay y, trong lúc tối tăm mà như hai mắt y thị lại có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Quách Tĩnh giật nảy mình, chưởng trái rút mau về bước qua bên trái, một chiêu Lợi thiệp đại xuyên lại từ từ đẩy ra. Tay chưởng của y vừa đẩy ra được mấy tấc, lại một tiếng vù vang lên, Mai Siêu Phong đã biết phương vị tay chưởng của y, bèn cướp tiên cơ lấy nhanh đánh chậm. Quách Tĩnh lui lại hơi chậm, suýt nữa

bị thủ trào của y thị quét trúng, sau lúc ngạc nhiên hoảng sợ, vội nhảy mau ra, nghĩ thầm "Y thị biết được đường tới của chưởng mình đã kỳ lạ, tại sao lại có thể đoán được trước khi mình chưa đánh ra? Chiêu thứ ba y càng thận trọng, chính là chiêu Kháng long hữu hồi mà y đặc ý nhất, chột nghe vù một tiếng, Mai Siêu Phong nắm ngón tay như gang như sắt đã chụp tới cổ tay y.

Quách Tĩnh biết then chốt là ở tiếng vù kia, đến chiêu thứ tư nhìn về phía quái nhân áo xanh một cái, quả nhiên thấy ngón tay y khẽ bật, một viên đá nhỏ xé gió bay ra. Quách Tĩnh đã hiểu ngay "Té ra là y búng đá chỉ điểm phương vị, mình đánh phía đông y ném qua phía đông, mình đánh phía tây y ném qua phía tây. Có điều tại sao y lại đoán được đường đi của phát chưởng? Ô, phải rồi, hôm trước Dung nhi đánh nhau với Lương Tử ông, Hồng Thất công đã gọi trước quyền chiêu của y ra, cũng chính là đạo lý này đây. Mình sử hết mười lăm chiêu thì nhận thua là được rồi".

Hàng long thập bát chưởng biến hóa không nhiều, Quách Tĩnh lại chưa học hết, tuy mỗi chiêu đánh ra oai lực rất lớn, nhưng Mai Siêu Phong đã biết thế tới của chưởng chiêu, tự nhiên có thể kịp thời né tránh hóa giải. Lại đánh thêm vài chiêu, quái khách áo xanh đột nhiên vù vù vù búng ra ba viên đá, Mai Siêu Phong đối thủ làm công, hung hăng ba lần liên tiếp ra sát thủ. Quách Tĩnh cố gắng đỡ gạt, đánh trả lại hai chưởng.

Hai người đánh nhau dần dần khản trương, chỉ nghe trong tiếng chưởng phong ào ào có kèm theo tiếng đá bay vù vù. Hoàng Dung thấy tình thế không hay, nhặt một vốc đĩa vỡ dưới đất lên, có lúc ném bừa lên không, có lúc ném vào những viên đá của quái nhân kia, một là để nhiễu loạn âm thanh, hai là để đánh chúng bay chệch đi. Nhưng không ngờ chỉ lực của quái nhân kia càng mạnh hơn, những viên đá nhỏ bắn ra mang lực đạo rất lớn, tiếng xé gió vô cùng rõ ràng, những mảnh đĩa vỡ Hoàng Dung ném ra cố nhiên không đánh được chúng rơi xuống, mà cũng không át được tiếng gió của những viên đá nhỏ ấy.

Cha con họ Lục và Giang Nam lục quái đều vô cùng kinh dị "Người này chỉ dựa vào sức ngón tay mà tại sao lại bắn được đá ra với kinh lực mạnh như thế? Cho dù là cung sắt cũng không thể bắn được đạn rít thành tiếng lớn như vậy. Ai mà bị bắn trúng một viên há không bị xuyên luôn vào óc sao?"

Lúc ấy Hoàng Dung đã buông tay, ngăn người nhìn nhìn quái khách kia. Lúc ấy Quách Tĩnh đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, Mai Siêu Phong nắm được tiên cơ, chiêu nào cũng ra sát thủ vô cùng lợi hại. Đột nhiên choang choang hai tiếng, hai viên đá xé không khí bay tới, viên trước bay hơi chậm, viên sau bay mau hơn, hai viên chạm vào nhau trên không bắn ra tia lửa tung tóe, những mảnh đá vụn bắn tung tóe khắp tám phía. Mai Siêu Phong mượn oai thế ấy sẵn

thẳng vào. Quách Tĩnh thấy đòn tới hung dữ, khó có thể đón đỡ, nhớ tới bốn chữ Nam Hy Nhân dạy "đánh thua thì chạy", bèn xoay người bỏ chạy.

Hoàng Dung đột nhiên gọi lớn "Cha?", rồi xông vào quái khách áo xanh, nhảy xổ vào lòng y, bật tiếng khóc lớn, kêu lên "Cha, mặt của cha, mặt của cha... tại sao lại biến thành thế này?".

Quách Tĩnh quay lại, thấy Mai Siêu Phong đang đứng trước mặt mình lảng tai nghe ngóng tiếng đạn đá cơ hội thoáng qua này làm sao bỏ qua được, lập tức giơ chưởng từ từ đẩy vào vai y thì, một chưởng này dùng hết mười thành công lực, chưởng phải hết sức đánh ra, chưởng trái tiếp theo một đòn, lực đạo vô cùng trầm mãnh. Mai Siêu Phong bị trúng liên tiếp hai chưởng lộn nhào một vòng ngã luôn xuống đất, không bò lên được.

Lục Thừa Phong nghe Hoàng Dung gọi người kia là cha, buồn vui lẫn lộn, quên mất hai chân mình tàn phế, đột nhiên đứng lên định bước tới, nhưng cũng lập tức ngã xuống.

Quái khách áo xanh kia tay trái ôm lấy Hoàng Dung, tay phải từ từ vuốt lên mặt một cái, té ra trên mặt y mang một cái mặt nạ da người, cho nên nhìn thấy vô cùng kỳ quái nguy dị. Khuôn mặt thật của y vừa lộ ra, chỉ thấy y tướng mạo thanh cù, phong tư tuấn tú ung dung tiêu sái, khí vũ hiên ngang. Hoàng Dung mắt còn nhắm lệ, lớn tiếng reo mừng, giật lấy cái mặt nạ chụp lên mặt mình rồi nhào vào lòng y, ôm chặt cổ y, vừa cười vừa nhảy nhót.

Quái khách áo xanh ấy chính là đảo chủ đảo Đào Hoa Hoàng Dược Sư. Hoàng Dung cười nói "Cha, người làm sao tới được đây? Mới rồi lão già họ Cừ kia rửa cha, sao cha không dạy dỗ y". Hoàng Dược Sư sa sầm mặt nói "Tại sao ta tới đây à? Tới tìm người!". Hoàng Dung mừng rỡ nói "Cha, cha hoàn thành tâm nguyện rồi phải không? Vậy thì tốt quá, tốt quá?", nói xong vỗ tay reo hò. Hoàng Dược Sư nói "Hoàn thành cái gì? Vì đi tìm con nha đầu người, còn kể gì hoàn thành với không hoàn thành".

Hoàng Dung rất khó xử, nàng biết cha từng lấy được nửa dưới bộ Cửu âm chân kinh, nửa trên tuy không lấy được nhưng đã phát nguyện muốn dựa vào sự thông minh tài trí của mình, từ quyền hạ sáng chế ra cơ sở nội công của quyền thượng, nói Cửu âm chân kinh cũng là do người ta viết ra, người khác viết được thì Hoàng Dược Sư ta lại viết không được à? Nếu không luyện được võ công ghi chép trong kinh sẽ không rời khỏi đảo Đào Hoa một bước, nào ngờ quyền hạ bị Trần Huyền Phong, Mai Siêu Phong ăn trộm mất, quyền thượng viết ra cũng trở thành vô ích. Lần này vì mình bướng bỉnh, làm hại y phải trái lời thề, lập tức dụi dằn nói "Cha, từ nay trở đi, con sẽ vĩnh viễn ngoan ngoãn, đến chết cũng nghe lời cha mà".

Hoàng Dược Sư thấy con gái yêu khỏe mạnh, vốn đã rất mừng, lại nghe nàng nói thế, trong lòng rất khoan khoái, nói "Đỡ sư tử người dậy". Hoàng Dung bước qua đỡ Mai Siêu Phong dậy. Lục Quán Anh cũng đỡ cha dậy, song song lay rạp xuống đất.

Hoàng Dược Sư thở dài một tiếng nói "Thừa Phong, người tốt lắm, đứng dậy đi. Năm ấy ta nóng nảy, trách lầm người rồi". Lục Thừa Phong nghẹn ngào nói "Sư phụ, lão nhân gia người khỏe chứ?". Hoàng Dược Sư nói "Cũng chưa bị người ta chọc giận mà chết". Hoàng Dung cười nói "Cha, không phải là cha nói con chứ?". Hoàng Dược Sư hừ một tiếng nói "Người cũng có phần". Hoàng Dung lè lè lưỡi, nói "Cha, con giới thiệu cha với mấy người bạn, đây là Giang Nam lục quái nổi tiếng trên giang hồ, là sư phụ của Tĩnh ca ca".

Hoàng Dược Sư đảo mắt nhột cái, không nhìn ngó gì tới lục quái, nói "Ta không gặp người ngoài". Lục quái thấy y ngạo mạn vô lễ như thế đều dùng dùng nổi giận, nhưng sợ oai danh và võ công mà y vừa bộc lộ, nhất thời cũng không dám phát tác.

Hoàng Dược Sư nói với con gái "Người còn cần lấy cái gì không? Chúng ta về nhà thôi". Hoàng Dung cười nói "Chẳng có gì cần lấy cả, nhưng có cái này phải trả lại Lục sư ca", rồi lấy trong bọc ra bao thuốc Cửu hoa ngọc lộ hoàn đưa Lục Thừa Phong, nói "Lục sư ca, số được hoàn này điều chế không dễ, trả lại cho người đây". Lục Thừa Phong xua tay không nhận, nói với Hoàng Dược Sư "Đệ tử hôm nay được gặp ân sư, quả thật vô cùng mừng rỡ, nếu ân sư có thể nghỉ lại ở tệ trang thêm vài giờ, thì đệ tử càng...".

Hoàng Dược Sư không đáp, chỉ Lục Quán Anh hỏi "Y là con người à?". Lục Thừa Phong nói "Dạ". Lục Quán Anh không chờ cha gọi, vội bước lên cung cung kính kính dập đầu bốn cái, nói "Đồ tôn xin ra mắt sư tổ". Hoàng Dược Sư nói "Thôi đi!", cũng không cúi xuống đỡ dậy, lại vươn tay nắm lấy hậu tâm y nhắc lên một cái, chưởng phải đã đập mạnh xuống vai y. Lục Thừa Phong cả kinh kêu lên "Ân sư, con chỉ có một đứa con trai ấy...".

Hoàng Dược Sư một chưởng ấy kinh lực không nhẹ, Lục Quán Anh đầu vai trúng chưởng đứng không vững bắn lại bảy tám bước rồi ngã ngửa, nhưng không hề bị tổn thương gì, sừng sốt đứng lên. Hoàng Dược Sư nói với Lục Thừa Phong "Người tốt lắm, không truyền công phu cho y. Thằng nhỏ này là đồ đệ của phái Tiên Hà phải không?".

Lục Thừa Phong lúc ấy mới biết sư phụ một nhắc một đẩy như thế là để thử xem gia số võ công của con mình, vội nói "Đệ tử không dám trái với quy củ sư môn, không được ân sư ưng thuận quyết không dám đem võ công của ân sư dạy cho người khác. Thằng nhỏ này là đệ tử của Khô Mộc đại sư phái Tiên Hà". Hoàng Dược Sư cười nhạt một tiếng, nói "Một chút công phu nhỏ nhoi của Khô

Mộc mà đại sư cái gì? Sở học của người còn cao hơn y gấp trăm lần, bắt đầu từ hôm nay, người tự mình dạy võ cho con trai đi. Võ công phái Tiên Hà thì xách dép cho chúng ta cũng không đáng". Lục Thừa Phong cả mừng, vội bảo con trai "Mau, mau tạ ân điển của tổ sư gia". Lục Quán Anh lại tới dập đầu bốn cái trước mặt Hoàng Dược Sư. Hoàng Dược Sư ngẩng đầu nhìn trời không thèm để mắt tới.

Lục Thừa Phong trên đảo Đào Hoa học được một thân võ công, tuy hai chân tàn phế nhưng công phu trên tay vẫn còn, trong lòng lại hiểu sâu về tinh nghĩa võ học, thấy đứa con một của mình tuy siêng năng luyện võ nhưng chưa được thầy giỏi chỉ điểm nên thành tựu chỉ có hạn, mà mình thì rõ ràng đầy bụng yếu quyết võ công có thể dạy y nhưng vì môn quy nên chưa dám tiết lộ, vì thế sợ con trai lằng nhằng nên trước nay không để y biết mình biết võ công, lúc ấy lại được kể vào hàng đệ tử của ân sư, lại được sư phụ ưng thuận cho phép dạy lại cho con, võ công của con mình nay mai sẽ tiến bộ rất mau, trong lòng làm sao không vui vẻ? Nghĩ muốn nói ra vài câu tỏ lòng cảm kích, nhưng cổ họng cứ nghẹn lại, không nói nên lời.

Hoàng Dược Sư trợn mắt nhìn y một cái, nói "Cái này là cho người!", tay trái khẽ vung ra, hai trang giấy trắng một trước một sau bay về phía y.

Y đứng cách Lục Thừa Phong hơn một trượng, hai tờ giấy mỏng nhẹ nhàng bay tới như bị một trận gió cuốn đi trên tờ giấy mỏng không sao dùng lực, ném tờ giấy đi xa quả thật khó hơn nhiều so với việc ném một tảng đá nặng vài trăm cân, mọi người ai cũng khâm phục.

Hoàng Dung vô cùng đắc ý, hạ giọng nói với Quách Tĩnh "Tĩnh ca ca, công phu của cha ta thế nào?". Quách Tĩnh nói "Võ công của lệnh tôn xuất thần nhập hóa. Dung nhi, cô về tới nhà rồi đừng ham chơi, nên chăm chỉ theo ông học võ". Hoàng Dung vội nói "Người cũng đi chứ, chẳng lẽ người không đi à?". Quách Tĩnh nói "Ta phải theo sư phụ ta. Qua một thời gian ta sẽ tới thăm cô". Hoàng Dung nóng ruột, nắm chặt tay y, kêu lên "Không, không ta không chia tay với người đâu", Quách Tĩnh lại biết tình thế này không thể không chia tay với nàng, không kìm được sự đau xót trong lòng.

Lục Thừa Phong đón lấy hai trang giấy, nhìn thấy trên giấy viết đầy chữ. Lục Quán Anh cầm đuốc từ tay trang đình bước tới cạnh soi cho cha xem. Lục Thừa Phong vừa nhìn qua, thấy trên hai trang giấy đều viết yếu chỉ khẩu quyết luyện công, lại là thủ bút của Hoàng Dược Sư, hai mươi năm không gặp, nét chữ của sư phụ lại thêm đẹp đẽ cứng cáp, nhan đề viết đầu trang bên phải là sáu chữ "Toàn phong táo diệp thoái pháp". Lục Thừa Phong biết Toàn phong táo diệp thoái và Lạc anh thần kiếm chương đều là những tuyệt kỹ đặc ý mà sư phụ sáng chế ra lúc trẻ, sáu đệ tử không ai được truyền thụ, nếu ngày trước được truyền thụ thì không biết sẽ vui mừng thế nào, nhưng hiện tuy mình không luyện được

cũng có thể dạy lại cho con, vẫn là ơn lớn của sư phụ, lúc ấy bèn cung cung kính kính cất vào bọc, lại phục xuống đất bái tạ.

Hoàng Dược Sư nói "Cước pháp này so với lúc ta sáng chế lúc trẻ có rất nhiều chỗ khác nhau, chiêu số tuy cũng là một nhưng cước pháp này phải bắt đầu luyện với nội công. Người mỗi ngày theo khẩu quyết luyện công mà vận khí, nếu nhanh thì sau năm sáu năm có thể đi lại không cần chống gậy". Lục Thừa Phong vừa đau xót vừa mừng rỡ, trăm mối cảm xúc trào dâng.

Hoàng Dược Sư lại nói "Chân người tàn phế chữa không được rồi, công phu hạ bàn cũng không thể luyện được nữa, có điều theo khẩu quyết nội công của ta, thì đi lại chậm rãi như người thường không có gì khó, ờ...". Y đã sớm hối hận về việc năm xưa nóng giận quá đáng, phạt nặng bốn người đệ tử vô tội mấy năm nay dốc lòng nghĩ ra bí quyết nội công Toàn phong táo diệp thoái, chính là muốn truyền lại cho bốn người để họ có thể tu tập lại nội công hạ bàn, khôi phục việc đi đứng. Chỉ là y vốn sinh cường hiếu thắng, tuy trong lòng rất hối hận nhưng ngoài miệng không chịu nói ra, vì vậy thiên nội công này rõ ràng là mới sáng chế ra toàn bộ nhưng vẫn dùng một cái tên cũ không có liên quan gì, không chịu bộc lộ cái ý nhận sai xin lỗi, qua một lúc lại nói "Người tìm ba sư đệ về cả đây, đem khẩu quyết này dạy lại cho họ".

Lục Thừa Phong nói một tiếng "Dạ", rồi nói "Hành tung của Khúc sư đệ và Phùng sư đệ thì trước nay đệ tử chưa nghe ngóng được. Vũ sư đệ thì đã chết lâu rồi".

Hoàng Dược Sư trong lòng chợt đau xót, hai ánh mắt sáng quắc chiếu thẳng vào Mai Siêu Phong, y thị không nhìn thấy nên cũng thôi, chứ người khác ai Cũng vô cùng hồi hộp. Hoàng Dược Sư lạnh lùng nói "Siêu Phong, người làm điều ác lớn, cũng gặp chuyện khổ lớn. Mới rồi lão họ Cừ kia rửa ta chết, người cũng còn khóc được mấy giọt nước mắt, còn muốn trả thù cho ta. Xét tới mấy giọt nước mắt ấy, ta để cho người sống thêm vài năm".

Mai Siêu Phong không bao giờ ngờ rằng sư phụ lại tha mạng cho mình dễ dàng như thế, vô cùng vui mừng, lạy rạp xuống đất.

Hoàng Dược Sư nói "Tốt lắm, tốt lắm!", rồi vươn tay nhẹ vỗ lên lưng y thị ba chưởng.

Mai Siêu Phong đột nhiên thấy hậu tâm hơi đau, lần này hoảng sợ suýt ngất, run giọng nói "Ân sư đệ tử tội đáng muôn chết, xin người ra ơn xử tử ngay lập tức, tha cho con không phải chịu khổ hình Phụ cốt châm". Y thị lúc nhỏ từng nghe chồng nói qua sư phụ có một loại ám khí độc môn là Phụ cốt châm, chỉ cần đưa tay vỗ nhẹ lên người địch nhân một cái, ngọn châm sẽ đi sâu vào thịt gắn chặt vào khớp xương trong người. Trên châm có tẩm thuốc độc được tính lại phát

tác rất chậm, mỗi ngày sáu lần theo huyết mạch vận hành, khiến người ta đau đớn không sao nói được, nhất thời không chết được mà phải bị giày vò sau một hai năm mới chết. Người có võ công cao cường mà vận công chống lại thì càng chống càng đau, phải chịu khổ sở như lửa cháy thêm dầu, lại càng đau đớn. Nhưng phàm là người có công phu đến lúc ấy lại không thể không cắn chặt răng cố gắng vận công, biết rõ là uống thuốc độc cho đỡ khát, lần sau chất độc phát tác lại càng hung mãnh, nhưng cũng chỉ đành chống được lần nào hay lần ấy. Mai Siêu Phong biết chỉ cần trúng một mũi châm ấy là đã bước vào địa ngục ở nhân gian, huống hồ lại trúng tới ba mũi? Bèn rút ngọn Độc long ngân tiên đập mạnh lên đầu.

Hoàng Dược Sư vươn tay một cái đã đoạt được ngọn Độc long tiên, lạnh lùng nói "Có gì mà gấp? Muốn chết cũng không dễ đâu!".

Mai Siêu Phong muốn chết không được, nghĩ thầm "Nhất định sư phụ muốn mình phải chịu đau khổ, quyết không để cho mình được chết dễ dàng như vậy", không kìm được cười thầm một tiếng, nói với Quách Tĩnh "Đa tạ người đã một đao đâm chết chồng ta, thằng chồng giặc ấy chết cũng được ung dung tự tại!"

Hoàng Dược Sư nói "Dược tính trên Phụ cốt châm sau một năm mới phát tác. Trong một năm ấy có ba việc cho người làm, người làm xong thì tới đảo Đào Hoa gặp ta, sẽ có cách lấy châm ra cho người". Mai Siêu Phong cả mừng, vội hỏi "Đệ tử có gặp đầu sồi lửa bỏng cũng sẽ làm tròn việc ân sư giao". Hoàng Dược Sư lạnh lùng nói "Người biết ta sai người đi làm chuyện gì không mà đáp ứng mau lẹ như thế?" Mai Siêu Phong không dám nói gì, chỉ còn cách dập đầu lạy lục.

Hoàng Dược Sư nói "Việc thứ nhất là người để mất Cửu âm chân kinh thì phải đi tìm về, nếu người ta đã đọc qua thì giết họ đi, một người đọc qua thì giết một người, một trăm người đọc qua thì giết một trăm người, nếu mới giết chín mươi chín người thì đừng tới gặp ta vội". Mọi người nghe thế trong lòng đều lạnh buốt. Giang Nam lục quái nghĩ thầm "Hoàng Dược Sư có ngoại hiệu là Đông tà, tính nết việc làm quả nhiên cũng rất tà môn". Lại nghe y nói tiếp "Bốn sư huynh đệ Khúc, Lục, Vũ, Phùng của người đều vì người mà bị liên lụy, người đi tìm Linh Phong, Mặc Phong về đây, rồi đi hỏi thăm tìm người nhà con cái Nhãn Phong đưa cả tới Quy Vân trang. Đó là việc thứ hai". Mai Siêu Phong nhất nhất vâng dạ.

Lục Thừa Phong nghĩ thầm "Chuyện đó thì mình có thể làm", nhưng y biết tính nết sư phụ, không dám nói chen vào. Hoàng Dược Sư ngẩng đầu nhìn trời, nhìn nhìn sao Bắc đẩu ở chân trời, thông thả nói "Cửu âm chân kinh là các người tự ý lấy đi công phu trong kinh ta không sai các người luyện tập nhưng các người

tự luyện, chắc người cũng phải biết nên làm thế nào". Qua một lúc lại nói "Đó là việc thứ ba".

Mai Siêu Phong nhất thời không hiểu rõ ý sư phụ, cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu mới sực hiểu ra, run lên nói "Khi nào làm xong hai việc đầu đệ tử sẽ hủy hết công phu Cửu âm bạch cốt trào và Tội tâm chưởng".

Quách Tĩnh không hiểu, kéo kéo tay áo Hoàng Dung, đưa mắt có ý hỏi. Hoàng Dung trên mặt có vẻ rất bất nhẫn, đưa tay phải chặt chặt vào tay trái mình. Quách Tĩnh lúc ấy mới hiểu rõ "Té ra là tự chặt tay mình", nghĩ thầm "Mai Siêu Phong tuy làm nhiều việc ác nhưng nếu thật lòng hối cải thì cần gì phải dùng hình phạt thảm khốc như thế? Phải bảo Dung nhi năn nỉ giùm y thì". Đang nghĩ về chuyện ấy, Hoàng Dược Sư chợt quay lại vậy y nói "Người tên Quách Tĩnh phải không?".

Quách Tĩnh vội bước lên vái lạy, nói "Đệ tử là Quách Tĩnh xin ra mắt Hoàng lão tiên bối". Hoàng Dược Sư nói "Đệ tử của ta là Trần Huyền Phong là do người giết phải không? Bản lĩnh của người cũng không nhỏ đâu?". Quách Tĩnh nghe lời lẽ của y có ý không hay, trong lòng hoảng sợ, nói "Lúc ấy đệ tử tuổi nhỏ không biết gì, bị Trần tiên bối bắt giữ, trong lúc hoảng sợ lỡ tay đá thương y".

Hoàng Dược Sư hừ một tiếng, lạnh lùng nói "Trần Huyền Phong tuy là phản đồ của môn phái ta nhưng môn phái ta tự có người giết y, môn nhân đảo Đào Hoa há lại để cho người ngoài giết à?". Quách Tĩnh không biết trả lời thế nào.

Hoàng Dung vội nói "Cha, lúc ấy y chỉ có sáu tuổi có biết gì đâu?". Hoàng Dược Sư làm như không nghe, lại nói "Lão ăn mày họ Hồng vốn không chịu nhận đệ tử mà lại dạy người mười lăm chiêu trong Hàng long thập bát chưởng đặc ý nhất của y, người ắt có chỗ hơn người. Nếu không thì cho dù người có hoa ngôn xảo ngữ cũng không thể được y yêu mến đâu. Người dùng bản lĩnh mà lão ăn mày dạy người đánh bại đệ tử của ta, hừ hừ, lần sau lão ăn mày gặp ta, y lại không múa mép à?".

Hoàng Dung cười nói "Cha, hoa ngôn xảo ngữ thì có, nhưng không phải là y mà là con. Y rất thành thật, cha đừng hung dữ dọa y mà".

Hoàng Dược Sư sau khi vợ chết, sống chung với con gái, vô cùng chiều chuộng nàng vì thế khiến nàng vô cùng ngang ngược, chẳng có chút quy củ gì, hôm trước bị cha trách mắng vài câu lập tức bỏ nhà ra đi, Hoàng Dược Sư vốn nghĩ con gái cưng lưu lạc giang hồ nhất định sẽ tiêu tụy khổ sở, nào ngờ khi gặp lại lại thấy nàng còn xinh đẹp hơn trước, lại thấy nàng tỏ vẻ thân thiết với Quách Tĩnh, chuyện gì cũng lo lắng cho y tựa hồ còn hơn cả cha, trong lòng rất ghen

tức, lúc ấy không kể gì tới con gái, nói với Quách Tĩnh "Lão ăn mày dạy người bản lĩnh, cho người đem ra đánh bại Mai Siêu Phong, rõ ràng là cười môn đệ của ta không có người, các đệ tử không ai bằng...".

Hoàng Dung vội nói "Cha, ai nói là đệ tử đảo Đào Hoa không có người? Y coi thường Mai sư tử bị mù, trên chưởng pháp may mắn chiếm được chút tiện nghi, có gì là lạ? Cha cứ bảo y bị mất lại đánh nhau với Mai sư tử mà xem. Để con làm cho cha hả giận", rồi tung người nhảy ra quát "Lại đây, lại đây, ta dùng công phu tâm thường mà cha ta dạy tử thi công bằng với chưởng pháp đặc ý nhất mà Hồng Thất công dạy người". Nàng biết công phu của Quách Tĩnh với mình tương đương nhau, hai người chỉ cần đánh nhau vài mươi chiêu ngang tài ngang sức, thì cha cũng sẽ hết giận. Quách Tĩnh hiểu dụng ý của nàng, thấy Hoàng Dục Sư chưa cản trở, bèn nói "Trước nay ta không thắng được cô, bây giờ lại xin cô đánh cho vài quyền vậy", nói xong lập tức bước tới trước mặt Hoàng Dung.

Hoàng Dung quát "Xem chiêu!" rồi vung tay chém ngang, gió rít vù vù, chính là chiêu Vũ cấp phong cuồng trong Lạc anh thần kiếm chưởng. Quách Tĩnh bèn dùng chiêu số trong Hàng long thập bát chưởng đối địch, nhưng y rất yêu thương Hoàng Dung, làm sao chịu dùng toàn lực? Nhưng Hàng long thập bát chưởng toàn dựa vào kinh cương lực mạnh để thủ thắng, còn nói tới chiêu số phức tạp kỳ ảo thì làm sao so được với Lạc anh thần kiếm chưởng, chỉ mới qua vài chiêu, y đã bị trúng liên tiếp mấy chưởng. Hoàng Dung muốn cha hả giận, mấy chưởng ấy đều đánh thật nặng, biết rõ Quách Tĩnh xương cốt khỏe mạnh, mấy chưởng ấy có thể chịu nổi, cao giọng quát "Người còn chưa nhận thua à?", miệng thì nói nhưng tay vẫn đánh không ngừng.

Hoàng Dục Sư sắc mặt xám xanh, cười nhạt nói "Trò đùa này thì có gì đáng xem?". Cũng không thấy thân hình y lay động, nhưng đột nhiên đã sấn tới bên cạnh, hai tay chia ra chụp vào cổ áo sau lưng hai người ném ra hai bên. Tuy là chụp như nhau, nhưng kinh lực lại khác hẳn nhau, tay trái ném con gái chỉ là xô nàng ra, còn tay phải ném Quách Tĩnh thì vận lực rất mạnh, muốn quật y thật mạnh xuống đất. Quách Tĩnh thân hình trên không không vận lực được, chỉ thấy không làm chủ được ngã về phía sau, nhưng chân vừa chạm đất đã lập tức đứng vững, cũng không bị ngã.

Y mà ngã một cái thâm tím mặt mũi, nửa ngày bò dậy không được thì cũng thôi, nhưng như thế thì Hoàng Dục Sư tuy thầm khen công phu hạ bàn của thằng tiểu tử này không kém song càng tức giận, quát "Ta không có đệ tử, chỉ còn cách tự mình ra tiếp người vài chưởng". Quách Tĩnh vội khom người nói "Đệ tử dù mật to bằng trời cũng không dám qua chiêu với tiền bối".

Hoàng Dược Sư cười nhạt nói "Hừ, qua chiêu với ta à? Tiểu tử ngươi chưa đáng đâu. Ta đứng bất động ở đây ngươi cứ đem Hàng long thập bát chưởng từng chưởng từng chưởng đánh vào người ta, chỉ cần làm ta hơi nhích người đi né tránh hay gio tay đón đỡ thì kể như ta thua, được không?". Quách Tĩnh nói "Đệ tử không dám". Hoàng Dược Sư nói "Không dám cũng bất người phải dám".

Quách Tĩnh nghĩ thầm "Đã tới nước này mà không động thủ thì muôn vạn lần không được, chỉ còn cách đánh y vài chưởng. Y chẳng qua là muốn mượn lực đẩy lực hất mình trở ra, mình ngã vài cái thì có gì đâu?".

Hoàng Dược Sư thấy y còn ngần ngại, nhưng trên mặt lại có vẻ hăm hở muốn thử, bèn nói "Động thủ mau đi, ngươi không ra chiêu thì ta sẽ đánh ngươi đấy". Quách Tĩnh nói "Đã có lệnh của tiền bối, đệ tử không dám không tuân", rồi xuống tấn ra thế, vịn người vươn tay, vẽ vòng đánh ra một chưởng, chính là chiêu Kháng long hữu hồi mà y luyện tập thành thực nhất. Y đã sợ làm Hoàng Dược Sư bị thương, lại sợ nếu dùng toàn lực thì kinh lực phản kích cũng sẽ rất mạnh nên chỉ dùng sáu thành công lực. Chưởng ấy đánh tới ngực Hoàng Dược Sư đột nhiên trên người y trơn tuột như bôi dầu, tay chưởng vừa chạm tới đã trượt qua một bên. Hoàng Dược Sư nói "Sao thế, ngươi coi thường ta à, ngươi sợ ta không chịu nổi Hàng long chưởng oai mãnh thần diệu của ngươi phải không?". Quách Tĩnh nói "Đệ tử không dám". Chiêu thứ hai Hoắc được tại uyên cũng không dám dùng hết sức, hít sâu một hơi, vù một tiếng, chưởng trái phóng ra trước, chưởng phải lập tức xuyên qua dưới chưởng trái phát lên, đánh thẳng vào bụng dưới y. Hoàng Dược Sư nói "Như thế mới ra hồn chứ".

Hôm trước Hồng Thất công dạy Quách Tĩnh thử chưởng vào cây tùng, bắt y tay chưởng vừa chạm vào thân cây phải lập tức phát kinh mới có công hiệu đẩy cứng phá mạnh, y đã rèn luyện theo pháp môn ấy hàng ngàn hàng vạn lần, đầu ngón tay hơi chạm vào vật áo Hoàng Dược Sư là lập tức phát kinh, nào ngờ đứng trong chớp mắt kinh lực vừa phát, lực đạo chưa tới thì bụng dưới đối phương đột nhiên hóp vào, chỉ nghe các một tiếng, cổ tay đã bị trặc khớp, phát chưởng này của y nếu đánh trượt thì không bị gì, chẳng qua chỉ là phí sức, nhưng rõ ràng đánh vào chỗ chịu lực mà phát kinh mau lẹ, luồng kinh lực ấy đột nhiên lại trở thành vô ảnh vô tung, lúc muốn thu kinh thì làm sao còn kịp, chỉ cảm thấy cánh tay đau buốt vội nhảy ra vài thước, cánh tay đã không nhắc lên được.

Giang Nam lục quái thấy Hoàng Dược Sư quả nhiên không né tránh, không trả đòn, thân hình không động đậy, mà trong một chiêu lại đánh trặc khớp cổ tay Quách Tĩnh, vừa khâm phục vừa lo lắng.

Chỉ nghe Hoàng Dược Sư quát "Ngươi cũng nếm của ta một chưởng để biết Hàng long thập bát chưởng của lão ăn mày lợi hại hay chưởng pháp của đảo Đào Hoa ta lợi hại". Câu nói vừa dứt chưởng phong đã rút lên. Quách Tĩnh nhin đau

tung người nhảy ra muốn tránh qua một bên, nào ngờ Hoàng Dục Sư chưởng chưa phát tới chân đã đá ra, một quét một móc, Quách Tĩnh lập tức ngã vật xuống.

Hoàng Dung hoảng sợ kêu lên "Cha đừng đánh mà!", từ bên cạnh lách vào nằm phục trên người Quách Tĩnh. Hoàng Dục Sư biến chưởng thành trảo, nắm lưng con gái nhấc lên, tay trái chém mạnh xuống.

Giang Nam lục quái biết một chưởng này đánh xuống thì Quách Tĩnh không chết cũng trọng thương, nhất tề xông vào. Toàn Kim Phát đứng gần nhất, quả cân trên chiếc đòn cân đánh thẳng vào cổ tay trái y. Hoàng Dục Sư đặt con gái qua một bên, hai tay tùy ý vung ra cướp đòn cân của Toàn Kim Phát và trường kiếm trong tay Hàn Tiểu Oanh, dùng kiếm đập lên đòn cân, leng keng một tiếng, kiếm và đòn cân gãy thành bốn đoạn.

Lục Thừa Phong kêu lên "Sư phụ...", muốn lên tiếng khuyên can, nhưng sợ oai thầy lại không dám nói tiếp.

Hoàng Dung khóc nói "Cha, cha giết y đi, con vĩnh viễn không gặp cha nữa đâu", rồi chạy mau về phía Thái Hồ, âm một tiếng nhảy luôn xuống nước. Hoàng Dục Sư vừa giận vừa sợ, tuy biết con gái thông thạo thủy tính, từ nhỏ thường đùa giỡn với rùa cá trong sóng biển ở Đông Hải, cả ngày không lên bờ cũng không việc gì, nhưng lần này nàng đi không biết lúc nào mới gặp lại, vội phi thân vọt ra ven hồ, trong đêm tối mờ mịt, chỉ thấy một làn bọt nước từ đáy hồ sủi thẳng lên.

Hoàng Dục Sư ngăn người ra hồi lâu, ngoảnh lại nhìn thấy Chu Thông đã nấn lại cổ tay cho Quách Tĩnh, lập tức giận lây qua y, lạnh lùng nói "Bảy người các ngươi tự sát đi, để ta xuất thủ thì phải ném mùi đau khổ đấy".

Kha Trấn Ác cầm ngang thiết trượng, nói "Nam tử hán đại trượng phu chết còn không sợ, sợ gì đau khổ?". Chu Thông nói "Giang Nam lục quái đã về tới cố hương, hôm nay chôn xác ở Ngũ Hồ, còn hối tiếc gì nữa". Sáu người kẻ cầm binh khí, kẻ thì tay không, bày thành trận thế chống địch. Quách Tĩnh nghĩ thầm "Sáu vị sư phụ làm sao là đối thủ của y được, chỉ uống mạng vô ích, há lại vì mình mà làm hại các vị sư phụ sao?". Vội vàng tung người vọt tới, nói "Trần Huyền Phong là do đệ tử giết, các vị sư phụ của ta vô can, một mình ta đền mạng cho y", rồi lập tức ưỡn ngực hiên ngang nói với Hoàng Dục Sư "Chỉ là đệ tử thù cha chưa trả, tiền bối có thể nới hạn cho một tháng, sau ba mươi ngày đệ tử sẽ đích thân tới đảo Đào Hoa chịu chết được không?".

Hoàng Dục Sư lúc ấy nộ khí đã giảm, lại lo lắng cho con gái, không còn lòng dạ nào đếm xỉa tới y vung tay một cái, quay người bỏ đi.

Mọi người không kìm được ngạc nhiên, tại sao Quách Tĩnh chỉ nói một câu như thế mà lại dễ dàng xua được y đi? Chỉ e y còn có thủ đoạn tàn độc lợi hại, nhưng thấy y khuất dần trong màn đêm không thấy đâu nữa.

Lục Thừa Phong ngăn người ra hồi lâu mới nói "Mời các vị vào hậu đường nghỉ ngơi". Mai Siêu Phong hô hô cười lớn, hai tay áo phất lên, đã nhảy lùi ra hơn một trượng, xoay người cũng lao vào màn đêm mờ mịt. Lục Thừa Phong gọi: "Mai sư tỷ, mang đệ tử của người đi theo chứ" trong màn đêm dày đặc vẫn im ắng, Mai Siêu Phong đã đi xa rồi.

Hết hồi 14